"cogito ergo sum"

HAYALET

Resimli Mecmua

Eylül 2020

sayı 38

#sosyalmesafeyikoru

SAĞLIKLI KAL!

Sokaktaki canlar için kapınızın önüne bir kap yemek ve su koymayı da unutma.

İstanbul Sözleşmesi

Popüler Kültür

Çizgiroman Günü

Batman Günü

Dosya

Z Kuşağı

Comic Sohbet

Çizgi Film İnceleme

"Tom ve Jerry

Kitap İnceleme

TEFRİKA ÇİZGİROMAN

FANTASTİK

KORKU

MİZAH

ÖYKÜLER

Atilla Bilgen, Aynur Kulak, Bünyamin Tan, Efe Sarıtunalı, Gülhan Sevinç, Korkmaz Uluçay, Liza Çanakçı, Mesut Ekener, Mehmet Kaan Sevinç, Ümit Kireççi,

Hayalet
Eylül 2020

Sayı: 38

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Editör
Atilla Bilgen

“ Yazar-Çizer Ekibi ”

Atilla Bilgen - Aynur Kulak

Bünyamin Tan - Efe Sarıtunalı

Elvan Adıgüzel - Gülhan D Sevinç

Korkmaz Uluçay - Liza Çanakçı

Mehmet Kaan Sevinç -Mesut Ekener

Murat Yapıcıer- Ümit Kireççi

Yusuf Gürkan

Kapak İllüstrasyonu
Mehmet Kaan Sevinç

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

İstanbul Sözleşmesi kadınlara yönelik her türlü şiddetin önlenmesi, kadınların her türlü şiddetten korunması, kadınlara yönelik şiddetin faillerin kovuşturulması, yargılanması ve cezalandırılması için titizlikle hazırlanmış bir metindir. Türkiye, 2011'de imzaya açılan İstanbul Sözleşmesi'ni onaylayan ilk ülke olmasına karşın son dönemde bu anlaşmanın taraflığından çekilip çekilmemeyi tartışıyor.

Kadına yönelik şiddet insan hakları ihlalidir. İstanbul sözleşmesinin tarafı olmak, kadına yönelik şiddetle mücadele konusundaki kararlığın göstergesidir. Bu yüzden tüm okurlarımızı İstanbul Sözleşmesini korumaya ve bağlı kalmaya davet ediyoruz. Unutmayın #İstanbulSözleşmesiYaşatır

Hayal'et Resimli Mecmua.

İçeri...

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

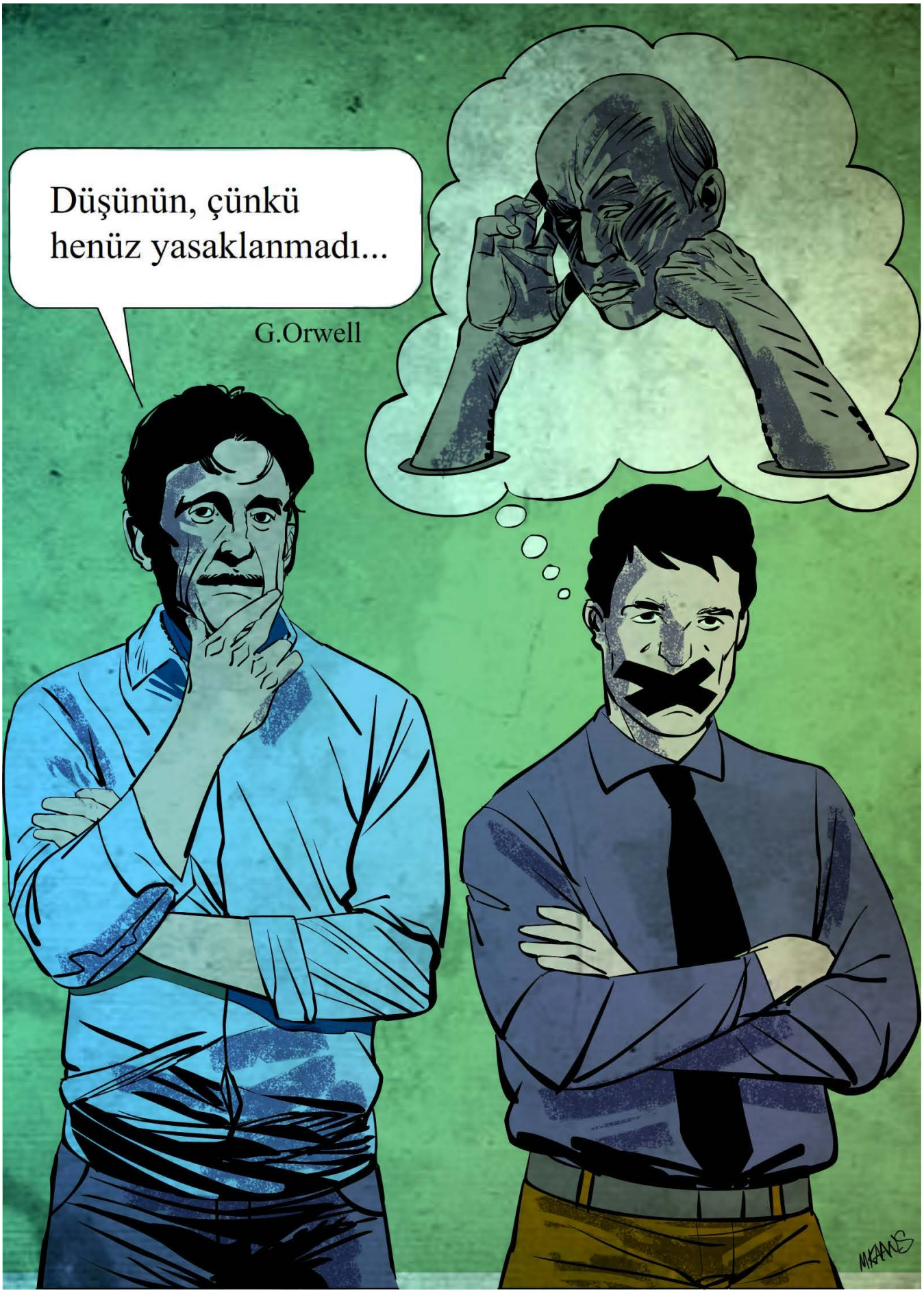

İstanbul Sözleşmesi

NEDİR?

"Toplumsal cinsiyete dayalı" ayrımcılık ve şiddeti temel almış ve kadına yönelik şiddeti önlemek için hazırlanan uluslararası bir sözleşmedir.

Sözleşme 34 ülke tarafından imzalanmıştır ve Türkiye sözleşmenin ilk imzacısıdır.

KADIN CİNAYETLERİNİ DURDURACAĞIZ PLATFORMU **2020 AĞUSTOS RAPORU**

27 kadın cinayeti

23 şüpheli kadın ölümü

KADIN CİNAYETLERİNİ DURDURACAĞIZ Platformu

İstanbul Sözleşmesi Neden Önemli?

İstanbul Sözleşmesi; kadının güçlendirilmesi, şiddetin önlenmesi, önlenemediği durumlarda etkin soruşturma yürütülmesi, destek mekanizmaları sağlanması ve ikincil mağduriyetler oluşturulmaması konularında devlete yol haritası çizer ve denetlenmesini sağlar.

Ümit Kireççi

LAL Kitap

"BENİ KAHRAMANIM YANSITIR!" YARIŞMASI "İPTAL"

LAL Kitap, Hayal'et e-dergi ve ÇROP iş birliğiyle hazırlanan yarışmamız "Beni Kahramanım Yansıtır!" iki jüri üyemizin ani rahatsızlığından dolayı şu an için iptal edilmiştir.

Buna süresiz erteleme de diyebiliriz. Yarışma önümüzdeki bir zaman tekrar edecektir. Yarışmaya şu ana kadar katılan yazıları yazarlarına iade ediyoruz.

Dileriz her şey yolunda gider yarışmamıza döneriz.

25 EYLÜL ÇIZGI ROMAN GÜNÜ COMIC BOOK DAY!

5 Eylül Çizgi Roman Günü (Comic Book Day). Okurlar, koleksiyonerler, meraklısı herkes için sembolik bir gün (National Comic Book Day). Bu günün kim tarafından belirlendiğine dair bir bilgi yok ama çizgi roman tutkunlarının sayılarının yıllar geçse de arttığı bir gerçek.

Sembolik bir gün olsa da meraklıları için anlamı büyük:

25 Eylül Çizgi Roman Günü / Comic Book Day!

5 Eylül Çizgi Roman Günü *(Comic Book Day)*. Okurlar, koleksiyonerler, meraklısı herkes için sembolik bir gün *(National Comic Book Day)*. Bu günün kim tarafından belirlendiğine dair bir bilgi yok ama çizgi roman tutkunlarının sayılarının yıllar geçse de arttığı bir gerçek.

Bir görüşe göre ABD'de yayımlanan *"Famous Funnies"* adlı çizgi roman, ilk çizgi roman kitabı kabul ediliyor. "Basılı" çizgi romanlar, ABD'de 1842 yılında "The Adventures of Obadiah Oldbuck"ın ciltli baskısının *(hardcover)* basılmasından bu yana var oldu *(İlk bilinen Amerikan prototipi çizgi roman)*.

Rodolphe Töpffer ise bu türün babası olarak kabul edilmekte. Daha çok resimli kitap gibi görünse de yazarı; İsviçreli öğretmen, çizer Rodolphe Töpffer; resim romanının, çizgi romanın ve grafik roman/ çizgi romanın yaratıcısı olarak biliniyor.

1896'da ABD'de, The Yellow Kid'i içeren *"McFadden's Row of Flats"* başlıklı çizgi roman dergisi yayımlandı. Siyah-beyaz bir yayın olan 196 sayfalık bu kitap, 50 cent'e satılıyordu. Obadiah Oldbuck ilk çizgi roman olarak kabul edilirken 1933 yılındaki "Famous Funnies" adlı çizgi roman ise ilk yayımlanan çizgi roman kitabı kabul edilmekte. Bu kitap, ABD'de daha önce gazetelerde yer alan çizgi romanlardan oluşmaktaydı. Famous

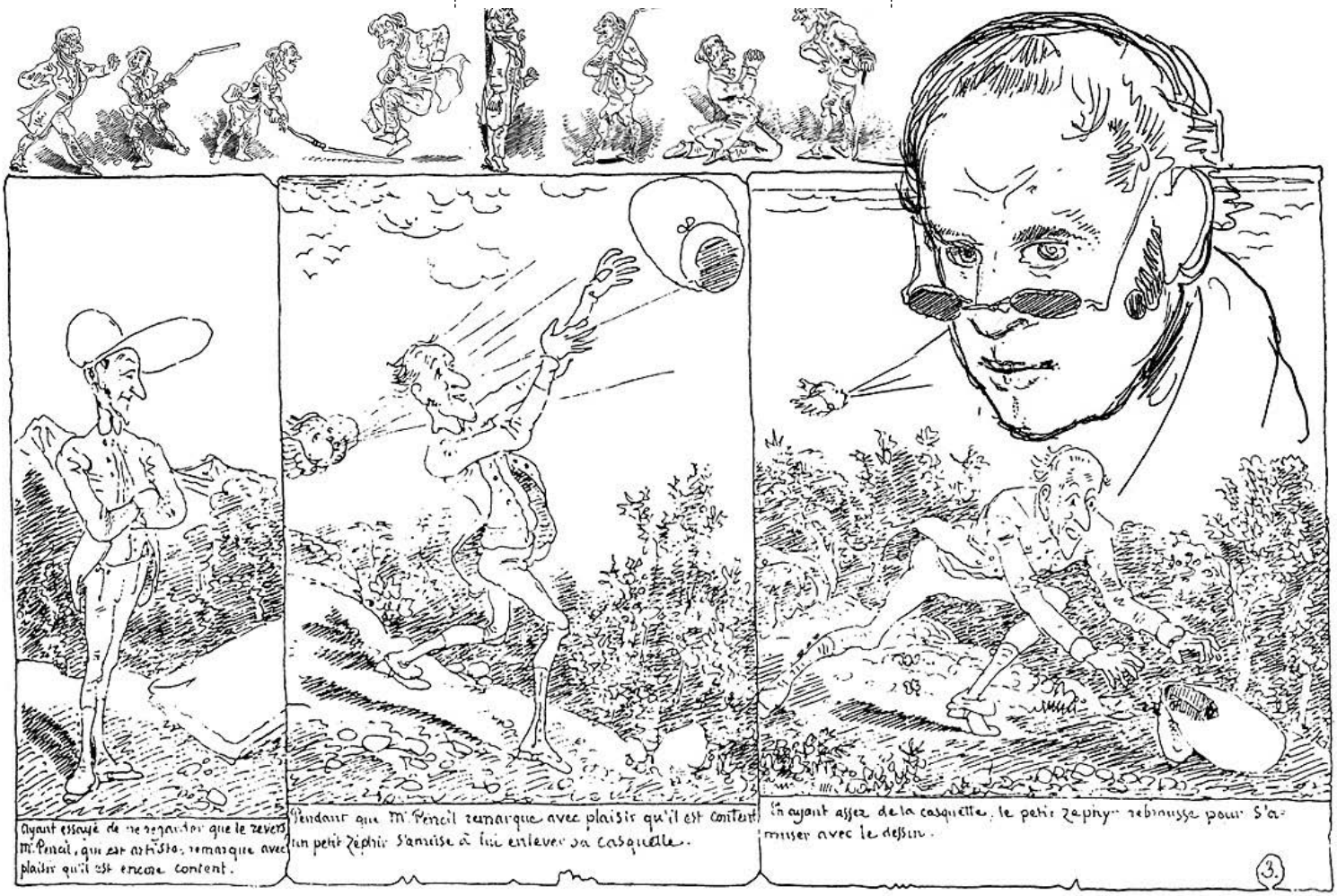

Funnies, 1934 yılından 1955'e kadar yayınlanan bir Amerikan çizgi roman antolojisi serisi olarak tarihteki yerini aldı.

20. yüzyıl anlatı sanatı ve eğlence akımı olarak çıkan bir sanat dalı, çizgi roman… İlk başlarda resim ile edebiyatın bileşimi olarak yorumlansa da kendi terim ve anlatım kurgusunu oluşturan bir sanat olarak 9.sanat adını aldı.

25 Eylül Çizgi Roman Günü *(Comic Book Day)* kutlu olsun, dedik ve bu macera dolu dünyada yolculuğumuza devam edelim! Kendi tarzını ve kurgusunu oluşturan çizgi romanlar, çizgi bant olarak gazetelerde doğdu. İlk olarak Amerikan gazetelerinde başlayan bu yeni sanat akımı devamında bağımsız çizgi roman dergileri olarak yoluna devam etti. Çizgi roman tiçerikli dergiler böylelikle yayılmaya başladı.

BATMAN

21 EYLÜL BATMAN GÜNÜ

Warner Bros. ve DC tarafından ilk kez 1939 yılında bir çizgi roman karakteri olarak hayatımıza giren Batman, bu yıl 81. yıldönümünü kutlayacak.

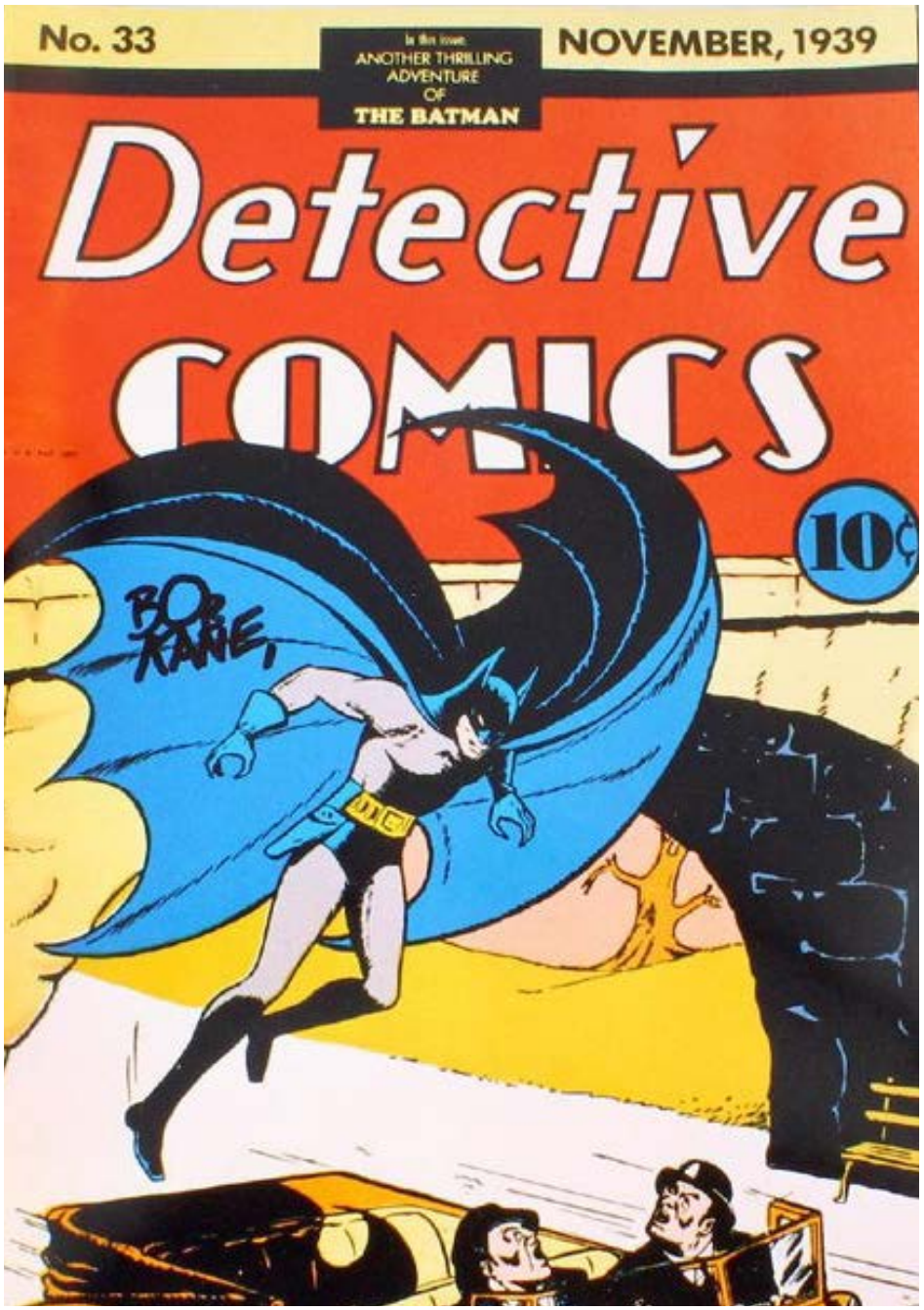

2014'ten beri 21 Eylül Batman Günü olarak kutlanıyor.

Warner Bros. ve DC tarafından ilk kez 1939 yılında bir çizgi roman karakteri olarak hayatımıza giren Batman, bu yıl 81. yıldönümünü kutlayacak.

Batman'in fikir babası Bob Kane, esinlendiği 3 kaynağı şöyle sıralar: Aktör Douglas Fairbank'in Zorro tiplemesi, Leonardo Da Vinci'nin icatlarından biri ve 1930 yapımı Bat Whispers adlı bir film. Kane'in kafasındaki ilk Batman imajı resimdeki kırmızılı arkadaş idi. "Batman" fikrini paylaştığı çizer Bill Finger, bu görünümü değiştirmeyi teklif eder ve bildiğimiz Batman imajı (ufak farklarla) ortaya çıkar.

Batman Batman'da!

Batman ve Justice League (Adalet Ligi)üyelerinin bir macerasının da Türkiye'de geçtiğini Batman hayranları mutlaka bilir. Bu macerada büyü yardımıyla darbe yapmaya çalışan bir generalin ve onu engellemeye çalışan Türk kahraman Janissary (Yeniçeri) ve yardıma gelen JL grubunun macerası anlatılıyor. Hikayenin sonu Batman şehrinde geçiyor ve bunun muhabbetini yarasa adam Batman bizzat kendisi de yapıyor.

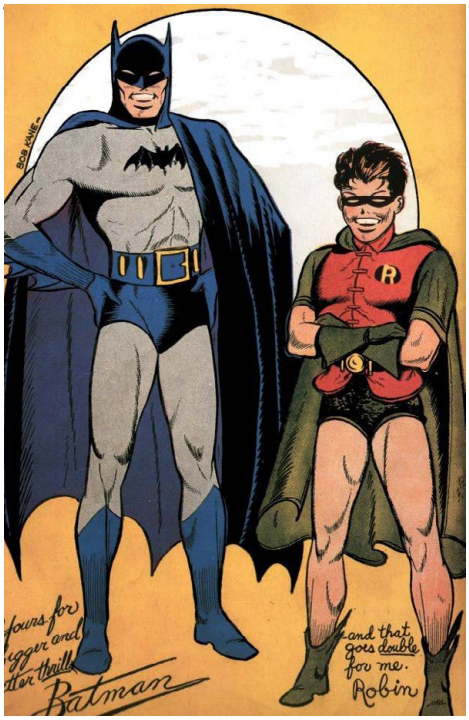

2008 yılı yapımı olan yarasa adam Batman'ın The Dark Knight filminden sonra Batman Belediyesi yönetmen Christopher Nolan'a şehrin ismini izinsiz kullandığı için dava açmaya kalkışmıştı.

Dan Brown'dan ilk resimli çocuk kitabı:

HAYVANLAR SENFONİSİ

Dan Brown, fırtınalar estiren kitaplarının ardından şimdi sesli kitap özelliği de taşıyan ilk resimli çocuk kitabı 'Hayvanlar Senfonisi' ile çocuk okurlarını selamlıyor…

Dan Brown, New York Times çoksatanlar listesinin bir numaralı yazarı! 'Da Vinci Şifresi' ile fenomen oldu. İlk kez çocuk okurları ile buluşmaya hazırlanan Brown, bu kitabında bestelerini de sunuyor okurlarına. Üç yaşından beri ritimlere ve bulmacalara düşkün olan Brown, hikâyelerini kitaplar, müzikler ve şiirler aracılığıyla yaş gözetmeksizin tüm kitap kurtlarıyla paylaşmayı seviyor. Her zaman iyi bir hikâyeci olan Brown, bu kez hem yazıyor, hem besteliyor. Sayfalarda yer alan QR kodlarını telefonunuzla okutup her kahraman için özel olarak hazırlanmış Dan Brown bestelerini ücretsiz dinleyebiliyorsunuz.

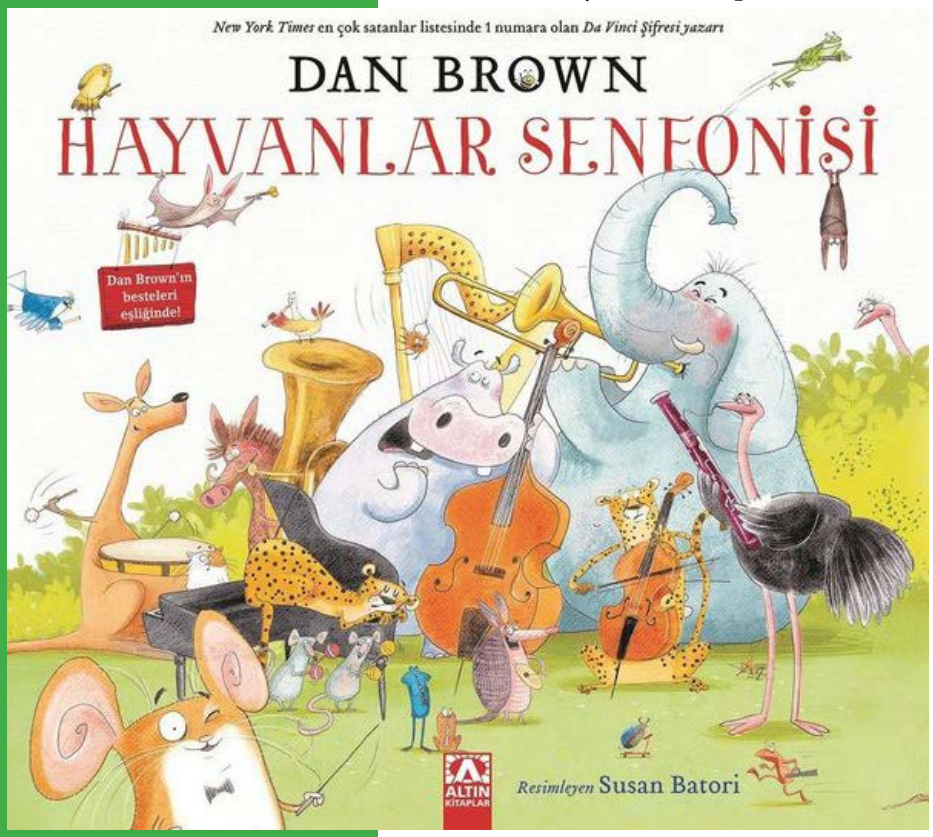

Hayvanlar Senfonisi

Hayvanlar Senfonisi, Maestro Fare ve müzisyen arkadaşlarının eğlenceli, gizemli ve müzikli maceralarını anlatıyor resimli sayfalarıyla. Kimler yok ki! Büyük mavi bir balina, hızlı çitalar, minik böcekler ve zarif kuğularla karşılaşıyorsun ormanların ve denizlerin derinliklerinde gezinirken. Artı üç yaşı hedeflediği okuruyla buluşmaya hazırlanan bu nefis macerada her kahramanın çocuklara özel bir mesajı var. Renklerin arasından, müzikli bir yolculukta sesleniyor çocuk okurlarına. Örneğin Maestro Fare'nin pek çok sürprizi var. İpuçları veren karışık harfler, saklanmış bir arı ve hatta çözülmesi gereken şifreli mesajları ile çocukları oyunun içinde tutuyor.

Bu kez yazmanın yanında besteleriyle de okurunu karşılayan Brown, renkli, eğlenceli, muzip dünyasından sesleniyor. 2013'ten beri çocuk kitapları illüstratörlüğü yapan Susan Batori'nin çizimleri ile renklenen kitap, çocukların çok ilgilisini çekeceğe benziyor. Brown'u tanımaya erken başlayacaklar…

Kaynak: https://www.yenicaggazetesi.com.tr/

Mehmet Kaan Sevinç

NERDEN BAŞLASAM, NASIL ANLATSAM...!

"Nerden başlasam, nasıl anlatsaaam" diye başlar hani eski bir MFÖ şarkısı.
Bende şarkıda olduğu gibi nerden başlasam, nasıl anlatsam bir türlü karar veremedim. Yok yok öyle Bodrum Bodrum filan değil, tatil anılarım hiç değil.
Uzun bir zamandır yazasım varda konuya nerden başlasam bir türlü karar veremedim. Yazacak o kadar çok şey var ki… Nerden Başlasaaaam, nasıl anlatsaaaam.

Girizgah;

"*Nerden başlasam, nasıl anlatsaaam"* diye başlar hani eski bir **MFÖ** şarkısı.

Bende şarkıda olduğu gibi nerden başlasam, nasıl anlatsam bir türlü karar veremedim. Yok yok öyle Bodrum Bodrum filan değil, tatil anılarım hiç değil.

Uzun bir zamandır yazasım varda konuya nerden başlasam bir türlü karar veremedim. Yazacak o kadar çok şey var ki… Nerden Başlasaaaam, nasıl anlatsaaaam.

Aç parantez...Öncelikle sayfamın ana başlığı olan *"Issız Ada'm"*ın o film ile ilgisi yok…Sayfa başlığımın tam açılımı "işte o benim ıssız ada'm" Yani bildiğiniz ıssız ada… Neden derseniz onu da gelecek yazılarımdan birinde anlatacağım. Kapa parantez.

Taaaaa beş yaşımda filan okumaya başladım çizgi roman aşkına *(nasıl oluyor da oluyor derseniz bu konuyu da başka bir yazıda anlatacağım).*O çağlardan bu yana ne bulursam okudum, yaş henüz kemale ermese de, kemale erme yolunda koşar adımlarla ilerleyende, bunca yaşanmışlıklarda üst üste ekleyende anlatacak çok şey birikiyor ne yazık ki…

Hayal'et Resimli Mecmua macerasının başlangıcında *"ben de yazmak istiyorum"* dediğim de bazı arkadaşlarım *"yahu kardeşim sen bir çizer kişisin, neeaaa diye yazacaksın, otur çizgini çiz, elinin mürekkebiyle"* diyemediler; çünkü çini mürekkebi, tarama ucu, habico marka samur fırçalar çoook gerilerde kaldı. Artık kurşun kalemimiz de, silgimiz de, tarama ucumuzda, kağıdımız, çini mürekkebimiz de dijital… Ama sonuçta her hâlü kâr da çizerlik devam ettiği için *"elinin çizgisiyle yazarın işine karışma"* dediler.

Eh şimdilik peki desem de çizerliğin yanı sıra serde yazarlık da var sonuçta.

Bkz. Ustalarım,ağabeylerim **Suat Yalaz, Oğuz Aral, Ersin Burak**… Usta çizer olmanın ötesinde ayrıca yazar,dergici ve yayıncıdırlar da. Bir koltuğa birkaç değil bir çok karpuzu sığdırabilen, on parmağında yirmi marifet eşi bulunmaz ustalarım.

Ne derler hani, armut dibine düşermiş ya, hani çırak da ustanın toprağından olurmuş ya…

Bu çizerlik işine tabi ki onların çizdiklerini okuyarak heves ettim, ustalarımın izinden gideceğime göre dijital de olsa yayıncılık da yapar olduk hasbelkader, geriye ne kaldı…*"Yazarlık"*e hadi ona da bulaşalım da tam olsun mudur nedir...!

Aslında geçmiş de yazarlık denemelerim olmuş… idi… Gölge

e-Dergi de zaman zaman yazmışlığım vardı. Hatta bu **Hayal'et Resimli Mecmuada** da birkaç satır bir şeyler karalamıştım.

Aslında işin gerçeği şu, Hayalet Dergi macerasına başlarken; Yahu bu defa kendime daha çok zaman ayıracağım, kendimce yazacağım, kendi hikayelerimi çizeceğim bir dergi olacak düşüncesiyle yola çıkmıştım… Yani dergi formatı *"sen,ben bizim oğlan"* modunda, eş dost yaz çiz kafana göre takıl… olacaktı hesapta.

Heyhat *"Hayal fakirin ekmeği, ye memet ye"*…

Hani mısralarında ne güzel anlatıvermiş Orhan Veli ustam;

Ne yârdan geçerim, ne serden;

Ne denizlerden, ne gökyüzünden ama...

Bırakmıyor son gördüğüm,

Bırakmıyor geçim derdi.

Oymuş, diyorum, zavallı şairin

Görüp göreceği.

Eh işte geçim gailesi, armudun sapı, üzümün çöpü derken bir türlü yazarlık serüvenime başlayıveremedim.

Kısmet bu sayıyaymış, nasıl olsa iş güç hak getire, pandemik pandemik oturuyoruz elim elim üstüne.

Boş duranı Allah sevmez imiş, ben ise hiç sevmem…Ya herrü ya merrü veya, ya herro ya merro deyip başladık bilgisayar tuşları üstündeki harflerde parmak gezdirmeye, harfleri bir araya getirip cümleler kurmaya paragraflar oluşturmaya…

Eh artık ne çıkarsa bahtınıza…

Ah şu de ler da lar, kahrolası Coronalar…

Aslında hızlı çizerim, hızlı konuşurum, hızlı yemek yerim, hızlı içerim… ama hızlı yazamam…

Neden derseniz birincisi tek parmak yazıyorum, ne o olm ööle tavuğun yemlenmesi gibi tık, tık tık… aklıma gelince beni bir gülmedir alıyor, eh işte bu kendime gülme olayı yazmaya başladığımda beni engelleyen ilk travma…

Sonrasında şu de'ler da'lar, ki'ler, mi'ler…Yahu kelimeler cümleler, sözler öyle hızlı akıp gidiyor ki zihinden, la oğum yıldırım süvari olsa yetişemez tövbe billah. Paldır küldür yazasım var zihnimdeki cümleler kaçıp gitmeden, silinmeden. Kim oğraşacak şimdi de'ler, da'lar, ki ler, mi'ler ile…Yahu yaz gitsin kafa göz yara yara… Sonra oturup düzeltirsin, edit edersin, edersin de…

Yalnız benim kötü bir huyum var işte, diyeceğimi deyip yazıya son noktayı koyduktan sonra yazımı tekrar okumaktan pek hoşlanmam…

Yazımı tekrar okuyup düzeltmeye çalıştığımda, daha ilk satırlarda beğenmediğim için yazının ilk adresi en kısa yoldan çöp kutusu.

Böyle yazılıp da çöpe şavullanmış o kadar çok yazım var ki.

Neyse **Corona**'lı günler başlayıp da bilgisayar karşısında daha çok zaman geçirmek mecburiyet haline gelince, mecburen mecburen mecburiyetten der bir başka **MFÖ** şarkısında.

Çizgili hayatın yanına birde yazılı hayatı ekleyesim geldi.

Aslında bu *"girizgah"* yazısını **Hayal'et Resimli Mecmuanın** Temmuz ayında yazıp Ağustos sayısı için de *"Yaz ikindileri"* başlıklı bir yazı yazacaktım ama olmadı, vuslat bu sayıya kaldı. Neyse klasiktir ya *"geç olsun güç olmasın"* deyiminin arkasına saklanıp işin içinden sıyrılmak…

Durum budur yani.

Neyse ki Eylül ayında öyle hemen paldır küldür kış gelmiyor uzun senelerdir.

Küresel sermaye, vahşi kapitalizm *"küresel ısınmayı"* bir türlü kabullenmiyor. Bu küresel kıyamet başlangıcını görmezden geldikleri için ne yazık ki betonlaşma, doğa katliamı, petrol, kömür vb. fosil yakıt kullanımı, zehirli gaz salınımı devam ediyor her geçen gün daha da artarak.

Ayrıca daha *"pastırma yazı"* var sırada…

Olmadı ölmezde sağ kalırsak önümüzdeki senenin Ağustos sayısında yazarım o yazımı.

Neyse, ne demiş atalar *"çok söz yalansız, çok mal haramsız olmaz"* diye.

Her ikisiyle de uzaktan yakından işimiz olmadığına göre yazıya artık *"mim koymak"* gerekli deyip Hazirun'dan izin isteyip, huzurdan çekilelim ufaktan ufaktan, daha fazla göz ve baş ağrıtmadan.

Gelecek ay görüşmek dileğiyle…

Dipnot: *Mim koymak / Unutulmaması için işaret koymak.*

Bünyamin Tan

Serimizin Siyah Güller adlı hikâyesi, 1927 yılında İstanbul'da Ahmed Kâmil Matbaası'nda basılmıştır. On dört sayfa içermektedir.

Sherlock Holmes'ün Arsen Lüpen İle Sergüzeştlerinden:

SİYAH GÜLLER

Serimizin Siyah Güller adlı hikâyesi, 1927 yılında İstanbul'da Ahmed Kâmil Matbaası'nda basılmıştır. On dört sayfa içermektedir. Çevirmenliğini Selami Münir Yurdatap'ın yaptığı ve Cemiyet Kütübhanesi'nce yayınlanan bu hikâyede New York'ta yaşayan bir prensesin soyulması olayının Sherlock Holmes ile Arsen Lüpen arasında amansız bir mücadeleye dönüşmesi anlatılmaktadır. Keyifli okumalar...

Prenses Nadia, mütalaa ettiği kitabı masaya fırlattı. Ellerini şakaklarına dayayarak düşünmeğe başladı. Yeşil gözlerini dolduran yaşlar bir an geldi ki sel gibi akmağa başladı. Hıçkıra hıçkıra:

- Bu muharrirler (yazarlar) yazdıklarındaki hassasiyet, incelik kalplerinde öyle ise hürmete layık insanlar telakki ederim. Fakat riyakârlık her şeyde olduğu gibi yazılarında da olsa gerektir, dedi.

Masaya fırlattığı kitabı tekrar aldı, lalettayin (herhangi) bir sahifesini açtı. Birkaç satırını okudu.

"… Kral öldüğü vakit küçük kızı Nadia henüz on iki yaşında idi. Fevkalade güzel, zeki bir kızdı. Sarayın mutantan (tantanalı) hayatını sevmez, ekseri günlerini kırlarda, bahçelerde spor ve eğlence ile geçirirdi. Tam manasıyla asri bir kızdı."

Prensesin daha fazla mütalaa etmeğe takati kalmadı. Çünkü okudukça mazisini tahattur ediyordu (hatırlıyordu). Mütalaa ettiği kitap son zamanlarda intişar eden (yayınlanan) bir eserdi.

Ayağa kalktı, pencereyi açarak baktı. Saat yirmi dörde yaklaştığı halde caddede kalabalık eksik değildi.

Pencereyi kapadı. Bulunduğu salonun bitişiğinde bulunan yatak odasına (2) girerek elektriği yaktı. Konsola doğru yaklaştı. Konsolun üzerindeki çiçek vazosunda birkaç siyah gül konmuştu.

Nadia, güllerin siyah olmasına hayret etti. Çünkü bir saat evvel bu güller pembe, rayihadar (kokulu) idi. Odaya da kimse girmemişti. Girse bile onu görürdü.

O halde, bu çiçeklerin seri et-televvün (hızlıca renk değiştiren), tabiatın ender yetiştirdiği bir nebatı mı idi?

Bu sualin cevabını bulmak için çok düşündü.

Siyah gülleri kokladı. Güzel, insanı gışş edecek (aldatacak) kadar rayihadar idi.

Bu güzel rayihalı gülleri tekrar koklamak için çiçek vazosunu alarak burnuna doğru götürdü. Sık sık kokladı. Birden bire başı dönmeğe, mevcudiyetini kaybetmeğe başladı. Elindeki kristal vazo yere düşerek hurdahaş (paramparça) oldu. Prenses güç bela ile kendini yatağa attı. Gözleri gittikçe kapanıyordu. Bir an geldi ki kendini büsbütün kaybetti.

***

Sabaha karşı Prenses Nadia'nın ikamet ettiği binanın önünde şık bir otomobil durdu. İçinden kibar, yakışıklı bir genç indi, kapıyı açarak içeri girdi.

Bu genç, prensesin kardeşi Nicola'dır. Elinde kalan birkaç bin (3) lira servetini işte böyle her gece sabaha kadar barlarda, kumar salonlarında sarf ederdi.

Ahlâken büyük hemşiresine zıt olan Nicola her vakit Nadia'nın nasihatlerini nazar-ı itibara (dikkate) almayarak kendisini sefahatin nihayetsiz ve sonsuz deryalarının akıntılarına bırakmıştı.

Barların artistleriyle düşüp kalkar, hemen her gece bir tanesini sopeye (çorbaya) davet ederdi.

İşte o gece bermutat nısfülleylden (gece yarısından) birkaç saat sonra hemşiresinin (kız kardeşinin) ikamet ettiği apartmana avdet etmişti (dönmüştü). Yukarıya çıktığı vakit, salonun elektrikleri sönmüştü. Yatanları rahatsız etmemek için yavaş yavaş salona girdi. Elektriği yaktı. Orada yarım saat kaldıktan sonra yatak odasına çekildi. Derin bir uykuya daldı.

***

Prensesin sadık ve vefakâr hizmetçisi Mary, hanımın kahvaltısını hazırladıktan sonra, onu uykudan uyandırır ve giyinmesine yardım ederdi.

O sabah, bermutat (âdet olduğu üzere) her şeyi hazırladıktan sonra prensesin yatak odasına girdi.

Odanın intizamsızlığı bilhassa yerde çiçek vazosunun kırık parçaları, siyahımsı çiçeklerin halıların üstünde dağınık bir halde bulunması nazar-ı dikkatini (dikkatli bakışlarını) celp etti (çekti).

(4) Mary, bir hiss-i kablel-vuku (meydana gelmeden önce hissetme) tesiriyle prensesin yatağına doğru koştu. Yatağın ucunda diz çökerek hâlâ uyuyan hanımın kalbini dinledi.

Mary'nin cazip simasında beliren tebessüm, biraz evvel tahmin ettiği felaketin tahakkuk etmesine delil idi.

Birkaç dakika sonra Prenses Nadia, gözlerini açtı.

Derin bir nefes aldı. Etrafına baktı. Mary'yi görünce kalbinde biraz itminan (güven duygusu) hâsıl oldu.

Hafif bir sesle:

- Mary, başım çok ağrıyor, dedi.

Hizmetçi kız, saf bir eda ile:

- Geçmiş olsun hanımcığım, arzu ederseniz aspirin kutusunu getireyim, dedi.

Prenses gülümseyerek:

- Hayır! Mary, başımın ağrısı aspirin ile geçecek kadar hafif değildir. Doktora telefon et, dedi.

Mary, süratle odadan dışarı çıktı, salona geçti.

Telefonun ahizesini alarak santralden 287 numrosunu istedi.

Bu numro, Prenses Nadia'nın tanıdığı Mösyö Philip'e aitti.

- Alo… Mösyö Philip… Prenses rahatsızdır. Acele ile gelin.

- Peki, şimdi geliyorum.

(5) Mary, telefonu kapattıktan sonra, Prens Nicola yatak odasına girdi.

Nicola elbiselerini giymekle meşguldü. Aynanın karşısında boyun bağını düzeltmeğe geçtiği vakit Maary'nin hayalini (yansımasını) aynada görünce geriye döndü.

Çapkın bir tebessümle:

- Ne o Mary? Bir şey mi var?

Kız gözlerini yere dikerek:

- Kahvaltınız hazır efendim, dedi.

- Nadia kalktı mı?

- Hayır, bugün biraz rahatsızdır.

Nicola, ca'li (sahte) bir tesir izhar ederek (göstererek):

- Öyle ise Nadia'nın yanına gideyim de sonra kahvaltı edeyim, dedi.

Hizmetçi kız, odadan dışarıya çıkınca Nicola tekrar aynanın karşısına geçti. Büyük bir itina ile yakasını, kravatını taktıktan sonra elbisesini giydi. Doğru hemşiresinin yatak odasına gitti.

İçeriye girdiği zaman hemşiresinin yanında doktoru görünce hayret etti. Metanetini toplayarak:

- Bonjour doktor bey, dedi.

O esnada doktor, prensesi muayene etmekle meşgul olduğu için cevap vermedi.

(6) Prens Nicola, hemşiresinin yanına yaklaşarak sıhhatini sormak istedi:

- Doktor müdahale ederek kulağına eğildi. Bir şeyler fısıldadı. Prens dışarıya çıktı.

Doktor Philip, prensesi muayene ettikten sonra bir reçete tanzim ederek hizmetçi kız vasıtasıyla ilaç yaptırdı.

Prenses kokladığı muhaddir (bayıltıcı) maddenin tesiriyle esasen zayıf olan bünyesine biraz zarar dokunmuştu.

Doktor, gülleri muayene ettikten sonra hastanın yanına geldi ve ona bu siyah güller hakkında birkaç sual sordu. Nadia vakayı teferruatıyla anlattı.

Mesele garip olmasıyla beraber muammalı ve esrarengizdir. Çünkü prensesin tarifi vechle (üzere) o gece güller renkten renge girmiş, pembe hoş rayihalı iken siyah, insanı bayıltan bir kokuya dönen bu çiçeklerin tahavvülü nasıl garip ise bunların bir maksad-ı mahsusla (özel amaçla) yapıldığı ve nitekim arzu edilen neticeyi elde ettiği pek bariz bir şekilde anlaşılmaktadır.

Mesele tahlil edilirse şu netice çıkar: Prenses Nadia'yı bayıltmak ve evden bir şey çalmaktır.

Doktor Mösyö Philip böyle düşünüyordu.

Tahminde yanılmamıştı.

O gün prenses biraz hava almak için doktordan müsaade istedi. Doktor, gezmesinde bir mahzur olmadığını söyledi.

(7) Prenses giyindi. Kıymettar

gerdanlığını takmak için mücevheratlarının saklı olduğu kasayı açtı. Kasa bomboştu.

Onu bu halde görünce acı bir çığlık koparark yere düştü, bayıldı.

Koşan hizmetçiler ve Doktor Philip'in gayretiyle kendine gelebildi. Fakat asabı bozulmuştu. Kendi kendine bir şeyler söylüyordu.

Kesik cümlelerle söylediği ifadeden milyonlarca lira kıymette serveti kaybolduğu anlaşılıyordu.

Bu esnada içeriye giren Prens Nicola şaşırdı, çehresi sapsarı kesilmişti. Yere yıkılmamak için duvara yaslandı. Birkaç dakika tefekküre daldı.

Nadia, şezlonga uzanmış telehhüfle (mahzun bir şekilde) ağzından şu kelimeler dökülüyordu:

- İki milyon dolar kıymetinde mücevheratlarım ve paralarımı sirkat etmek (çalmak) için kullandıkları hileye tamamen kapılmışım ve nihayet istediklerine muvaffak olarak beni bayılttılar. Kasayı açarak muhteviyatını alıp firar ettiler. Artık ben iflas etmiş bir prensesim. Son ümidimizi kestiler. Parasız, sefil bir halde yaşamaktansa ölmek daha evladır. Fakat ne olursa olsun ölmeden evvel bu muammanın keşfine çalışacağım ve beni kim aldattığını anlamak isterim. Ondan sonra ölürsem müsterih bir halde dünyaya veda ederim, dedi.

(8) Prenses Nadia, bu vakadan sonra müthiş bir sinir illetine müptela olarak emraz-ı asabiye (sinir hastalıkları) hastahanesinin birine yatırıldı.

Prens Nicola ise zabıtaya haber vererek hırsızın yakalanması ve çalınan mücevheratın bir an evvel failini bulmalarını gözyaşlarıyla diledi. New York polis müdüriyeti onu teselli ederek yakın bir zamanda muvaffak olacaklarını söylediler.

***

Sherlock Holmes, bir aydır New York'ta bulunuyordu, hemen her gece muavini (yardımcısı) ile bütün eğlence yerlerini geziyorlardı.

Maksatları hem eğlenmek ve hem de hasımları olan Arsen Lüpen'in izini keşfetmekti.

Bir gün Sherlock Holmes, sabah gazetelerini karıştırırken "Newyork Herald"da büyük hurufatla neşredilmiş bir havadis nazar-ı dikkatini celp etti.

"Prenses Nadia ve Prens Nicola'nın iki milyon dolar kıymetindeki mücevherat ve nakitleri sirkat edilmiştir. Zabıta meseleye vaz-ı yed etmiştir (el koymuştur). Bundan müteessir olan (üzüntü duyan) prenses hastalanarak asar-ı cinnet (cinnet belirtileri) göstermiştir, prens ise başlarına gelen felaketi unutmak için elinde kalan birkaç para ile Avrupa'ya hareket etmek üzeredir."

Gazeteyi tekrar okudu. Düşünmeğe başladı. Muavinine dönerek gazeteyi gösterdi.

- Harry, gazetedeki havadisi okudun mu?

- Evet üstat.

(9) - Bu işte şeytanın parmağı vardır.

- Nereden keşfettiniz?

- Basit bir mantıksızlık, meseleyi bütün teferruatıyla hallediyordu.

Sherlock Holmes, daha sözünü bitirmeden oda kapısı çalındı. Biraz sonra Sir Clisson New York polis müdürü, bizzat meşhur polisin ziyaretine gelmişti. Şüphesiz demin konuştukları mesele içindi.

Hakikaten öyle idi. Sir Clisson meşhur polis hafiyesinin gösterdiği nezakete teşekkür ederek ona sirkat hakkında tafsilat verdi ve sözlerine şu kelimelerle fasıla (ara) verdi:

- Bu meselenin hallini

sizin maharetinize ve zekânıza bırakıyoruz.

Sherlock Holmes, bu işin kendisine havale edildiğinden çok memnun oldu. Çünkü bu vesile ile Arsen Lüpen'i yakalamağa muvaffak olacaktı.

Birkaç dakika havai mübahaselerde bulunduktan sonra Sir Clisson, Sherlock Holmes'ü refakatine alarak şık, kapalı bir otomobile binip onları birçok caddelerden dolaştırdıktan sonra polis müdürünün büyük ve muhteşem binası önünde durdu.

Birkaç polis temennaları arasında müdüriyete girdiler. Sir Clisson, sirkate ait bütün zabıtları ve raporları Sherlock Holmes'e gösterdi.

Polis hafiyesi onları birer birer gözden geçirdikten sonra yüzünde bir zafer ibtisamı (tebessümü) göründü.

- Azizim, mesele tarif ettiğiniz kadar esrarengiz bir mahiyette (10) değildir. Mamafih (nitekim) sirkatin bazı noktaları tetkike muhtaçtır. Onları halledeceğim, dedi.

Sir Clisson, garabetle:

- Fikrinizi anlayabilir miyim dostum, dedi.

Sherlock Holmes, zabıt kâğıtlarını karıştırarak:

- Sirkatin en mühim noktası "siyah güller"dir. Çünkü prensesin mazbut (kayıt altına alınmış) ifadesinde bunları kendi eliyle vakadan bir saat evveli pembe olarak bırakmıştı.

Sir Clisson sözünü keserek:

- Peki, bunlar nasıl siyah oldu?

- Pekala basit. Çiçeklerin bulunduğu vazonun içine lüzucetli (yapışkan) bir mayi (sıvı) koymuşlardı ki bu mayii çiçekler imtisas eder etmez renkleri değişir. Tabii bunu da prensesin nazar-ı dikkatini celp etmek ve onu koklatmak hırsıyla yapılmıştır.

- Demek hırsız bu eve yabancı değildir.

- Evet! Hırsız eve yabancı olmamakla beraber prensesin en yakın akrabasındandır.

Sir Clisson hayretle:

- Kabil değil. Çünkü prensesin New York'ta biraderi Nicola'dan başka akrabası yoktur. O ise bu denaeti (alçaklığı) katiyen irtikap etmez (kötülüğünü yapmaz). Hizmetçi kıza gelince, katiyen dahli yoktur, yaptığımız tahkikat neticesinde anladık.

(11) Sherlock Holmes gülerek:

- Siz öyle diyorsunuz. Yarın sabahleyin görüşürüz, dedi ve polis müdüründen müsaade alarak şapkasını giydiği gibi dışarıya çıktı. İkametgâhına gitti.

***

Saat iki raddelerinde mobilya tellalı Yahudi Samuel, (Sherlock Holmes) Brooklyn Caddesi'ndeki Prenses Nadia'nın apartmanının kapısını çalıyordu. Şen, fıkırdak hizmetçi kız kapıyı açarak gelen zairi (ziyaretçiyi) süzdükten sonra ne istediğini sordu:

- Prensesi görmek istiyorum, dedi.

Hizmetçi kız:

- Maatteessüf (ne yazık ki) prenses hastahanededir, biraderini görmek isterseniz buyurun, dedi ve Samuel ile beraber yukarıya çıktılar.

Prens Nicola, misafir odasında asabi asabi dolaşıyordu.

Birden bire oda kapısı açıldı, hizmetçi kız içeri girdi. Prens "Peki, gelsin" dedi.

Tellal içeri girdi. Melon şapkasını çıkararak selam verdi.

Prens sebebi ziyaretini sorunca "Efendim gazetelerde ilanı gördüm de mobilyanızı görmek ve almak için geldim" dedi.

- Avrupa'ya hareket edeceğimden dolayı bu nadide mobilyayı satıyorum yoksa… dedi.

(12) Yahudi cüret alarak sordu:

- New York'un kalabalıklı hayatından bıktınız galiba? Avrupa'nın asude (dingin), şirin sahillerine gitmek istiyorsunuz galiba?

- Hayır! Londra'ya gidiyorum.

Yahudi tellal kendi kendine:

- Vay hınzır vay! Eğer sen hakiki Prens Nicola olsa idin hemşireni bırakıp Avrupa'ya firar eder mi idin?

Biraz sonra prens ile tellal pazarlık etmekte iken oda kapısı birden bire açıldı, içeriye uzun boylu, kumral saçlı, siyah elbise giymiş bir zat girdi, yüzündeki telaş, nazar-ı dikkati calipti. Odanın içinde iki adam bulunduğunu görünce şaşırdı. Bahusus adamın birisi kendisine her şeyce benziyordu.

Ateşin zekâsı, meseleyi süratle keşfetmişti. Hiddetinden bağırdı:

- Misterler! Burada işiniz nedir?

Samuel iki adım geri dönerek gelen zata ve prense seri bir nazar atfetti. Birinin yüzünde pür hiddet alaimi (belirtileri), diğerinde sahtekâlık perdesi… İkisi de birbirine benzeyen aynı tiplerdir

Büyük bir çeviklikle ellerini ceplerine sokarak iki tabanca çıkardı, ikisine tevcih ederek:

- Kanun namına sizi tevkif ediyorum. Hanginiz hakiki prens ise hüviyetini ispat etsin, dedi.

(13) Gelen zat pasaportunu ve hüviyetini müspet delaili (delilleri) çıkararak:

- Tam vaktinde yetiştim. İşte memur efendi evraklarım, dedi. Bu esnada sahte prens kaçmak ister gibi yerinden kımıldadı. Polis hafiyesi Sherlock Holmes iki tabancasını ona tevcih ederek:

- Bu sefer elimden kurtulamazsın Arsen Lüpen, dedi ve süratle ellerine kelepçeyi geçirdi.

Hakiki prens, New York'a gelir gelmez ilk tesadüf ettiği bu merakaver (merak uyandırıcı) vakayı anlamak için Sherlock Holmes'ü sordu.

Sherlock Holmes, meseleyi bütün teferruatıyla anlattı. Nicola işittiği bu facia karşısında ağlamağa başladı. Hıçkıra hıçkıra:

- Zavallı Nadia… Benim yaptığım bir kusurun kurbanı oldu. Kim bilir şimdi hastahanede neler çekiyor, bununla beraber servetimiz mahvoldu. Evet kıymetli polis efendi, bundan bir ay evvel sevdiğim bir güzel bir artist ile hemşireme haber vermeden Florida'nın banyolarına gitmiştim. Gitmeden birkaç gün evvel tesadüf şu, tevkif ettiğiniz (tutukladığınız) hırsız ile bir barda buluştuk ve bervesile (bir şekilde) ahbap olduk. Onun kibar tavırlarına aldandım. Halbuki bu elbiselerin içinde gizli bir hırsız, bir sahtekâr ruhu olduğunu bilmiyordum. Saflıkla bütün ailemin esrarını ona faş etmiştim ve banyolara gidip birkaç hafta kalacağımı söyledim. Çünkü çok zarif çok hoş görünüyordu ve işte bundan istifade ederek hemşiremi aldattı ve nihayet servetimizi de çalmağa muvaffak oldu, dedi.

(14)Ertesi gün gazeteler büyük sitayişkârlarla Sherlock Holmes'ün muvaffakiyetinden bahsettiler, Prenses Nadia ve Prens Nicola'ya ait iki milyon liranın sirkatini keşfettiği ve Arsen Lüpen'i nasıl yakaladığını Amerikanvari bir tarzda tafsilatla yazdılar.

Prenses Nadia, kesb-i afiyet ederek (iyileşerek) kaybolan servetine kavuştu ve birkaç gün sonra biraderi ile ahbaplarına büyük bir balo vermişlerdi.

Bu esnada Sherlock Holmes ile muavini Harry Arsen Lüpen'i kelepçeli olarak birkaç polis muhafazası altında Londra'ya hareket eden vapura bindirip onu bir kamaraya hapsettiler.

Vapur Sherlock Holmes'ün perestişkârlarının (hayranlarının) haykırmaları arasında gittikçe rıhtımdan uzaklaşıyordu.

GÖKTUĞ

GADDAR YÜREKLİ SAVAŞÇI

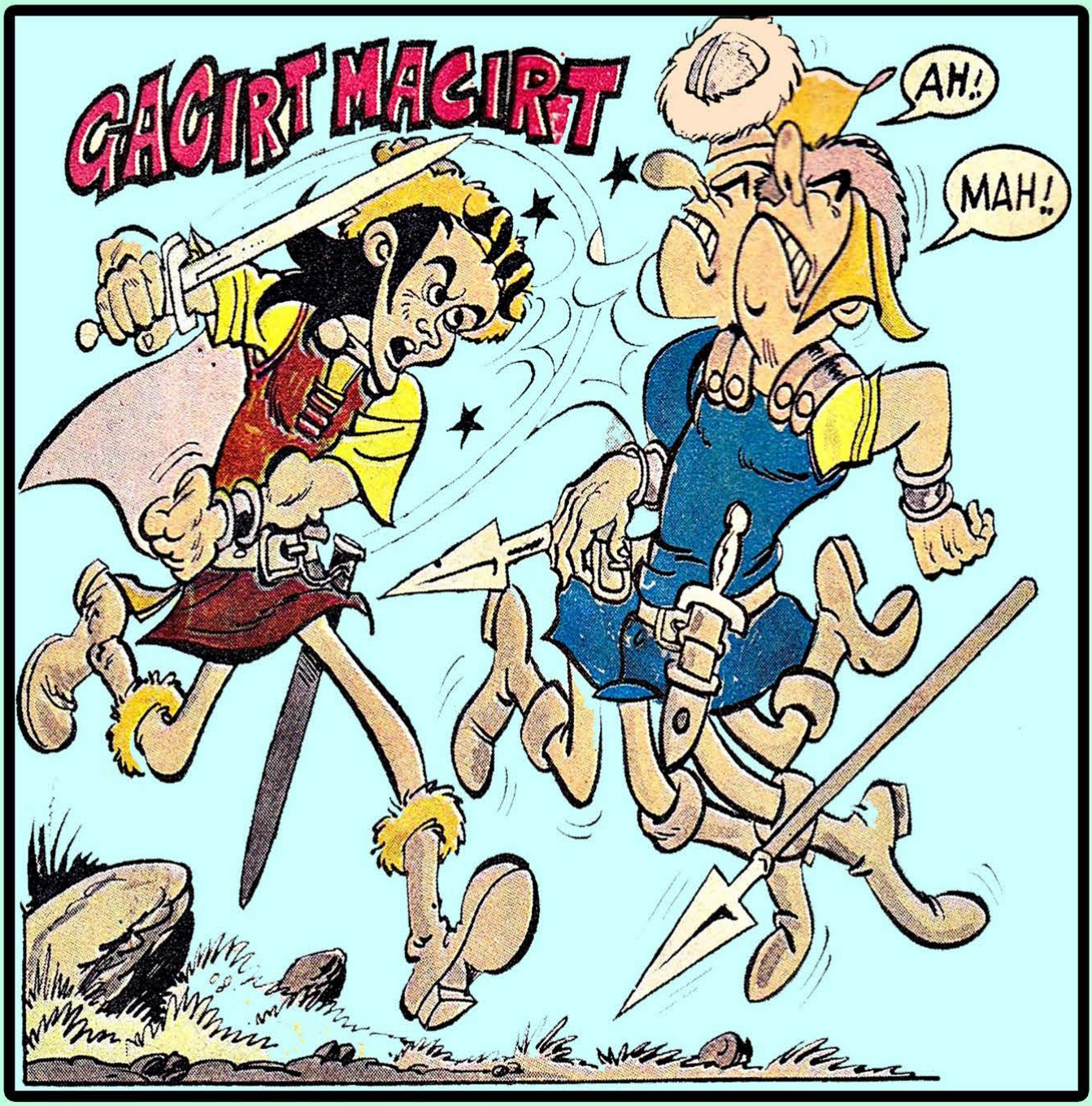

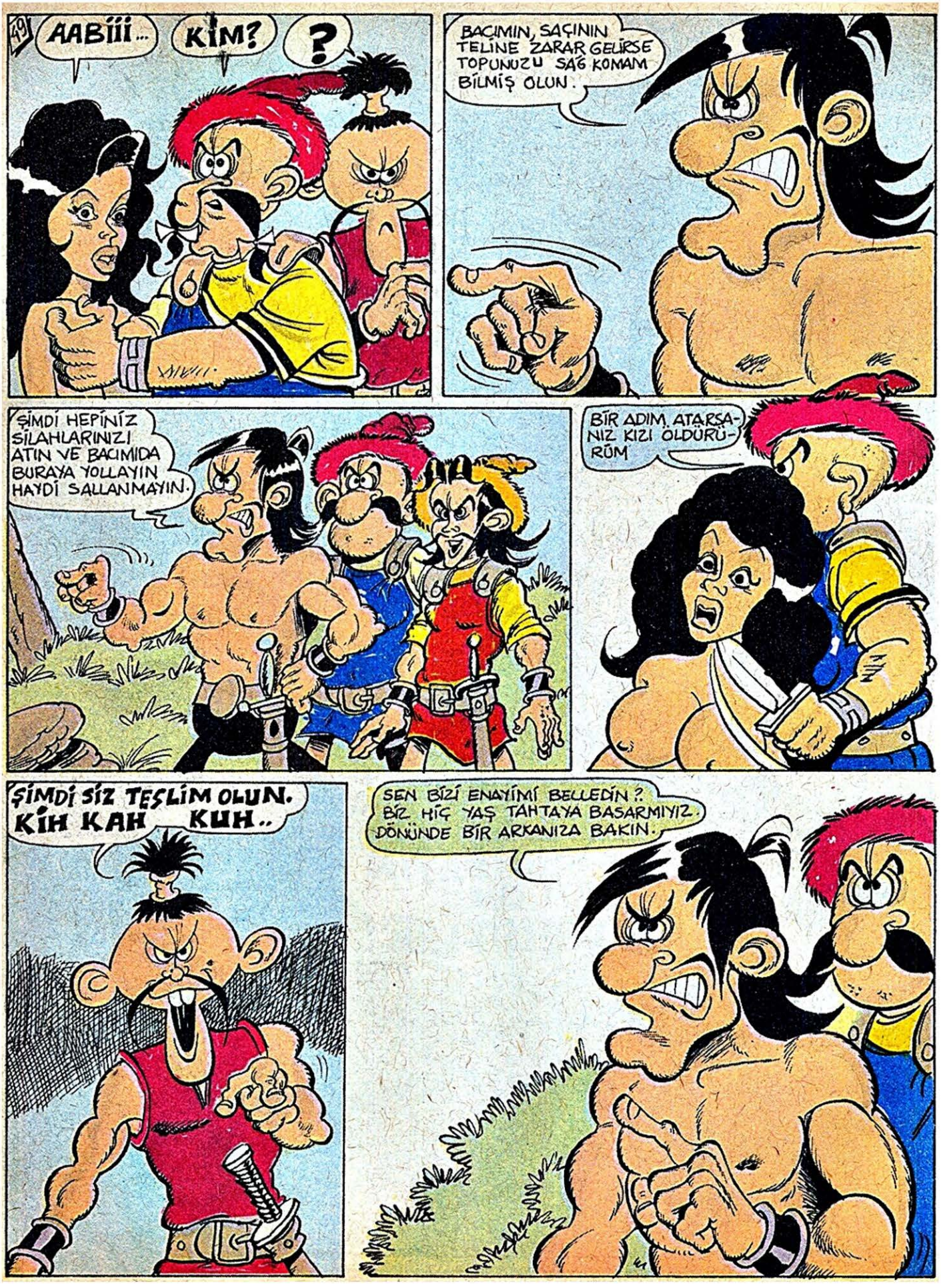
49
AABİİİ...
KİM?
?
BAĞIMIN, SAÇININ TELİNE ZARAR GELİRSE TOPUNUZU SAĞ KOMAM BİLMİŞ OLUN.
ŞİMDİ HEPİNİZ SİLAHLARINIZI ATIN VE BAĞIMDA BURAYA YOLLAYIN HAYDİ SALLANMAYIN.
BİR ADIM ATARSANIZ KIZI ÖLDÜRÜRÜM
ŞİMDİ SİZ TESLİM OLUN. KİH KAH KUH..
SEN BİZİ ENAYİMİ BELLEDİN?. BİZ HİÇ YAŞ TAHTAYA BASARMIYIZ. DÖNÜNDE BİR ARKANIZA BAKIN.

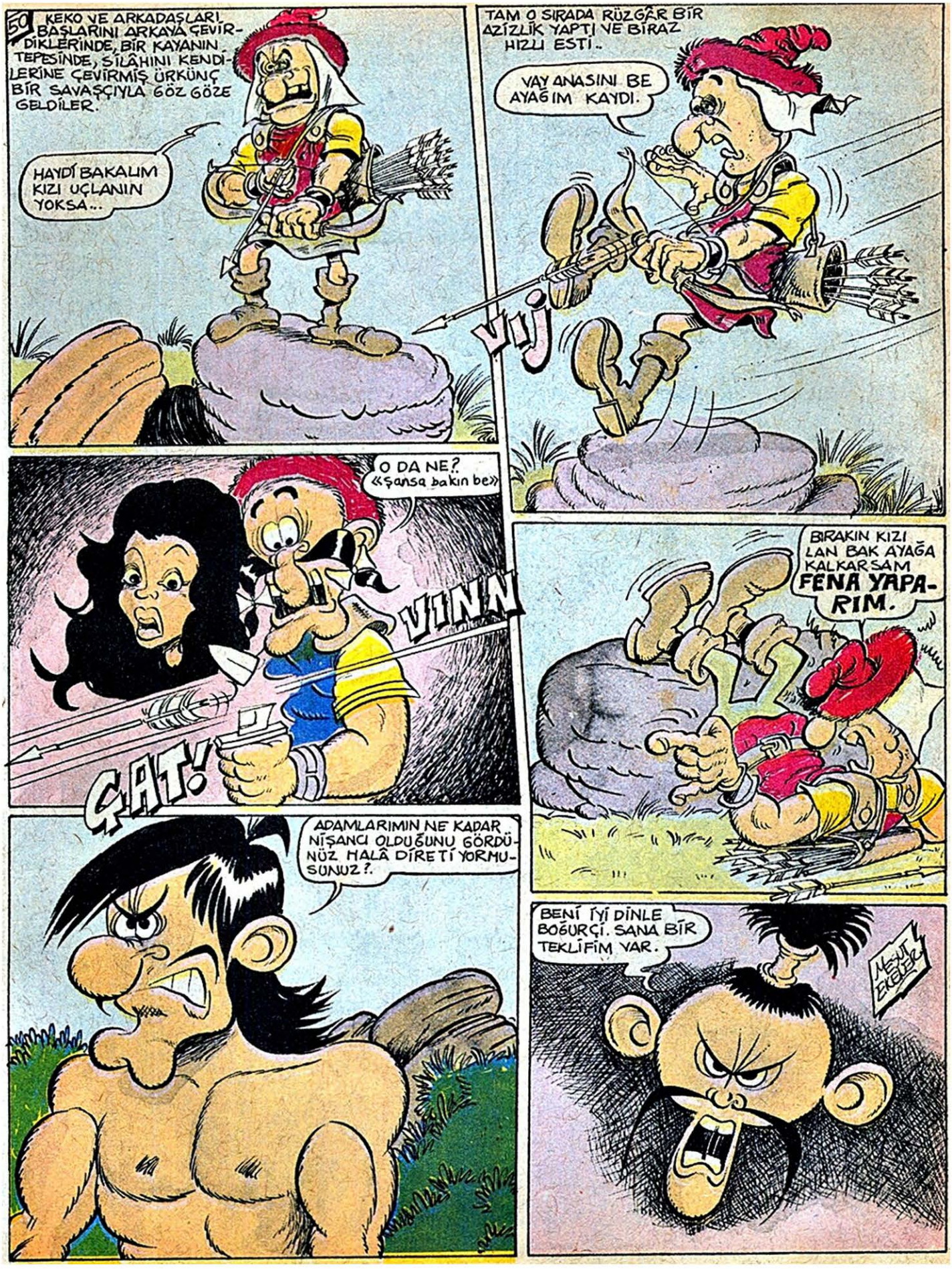
50
KEKO VE ARKADAŞLARI BAŞLARINI ARKAYA ÇEVİRDİKLERİNDE, BİR KAYANIN TEPESİNDE, SİLÂHINI KENDİLERİNE ÇEVİRMİŞ ÜRKÜNÇ BİR SAVAŞÇIYLA GÖZ GÖZE GELDİLER.
HAYDİ BAKALIM KIZI UÇLANIN YOKSA...
TAM O SIRADA RÜZGÂR BİR AZİZLİK YAPTI VE BİRAZ HIZLI ESTİ.
VAY ANASINI BE AYAĞIM KAYDI.
VIJ
O DA NE? «şansa bakın be»
VINN
ÇAT!
BIRAKIN KIZI LAN BAK AYAĞA KALKARSAM FENA YAPARIM.
ADAMLARIMIN NE KADAR NİŞANCI OLDUĞUNU GÖRDÜNÜZ HALÂ DİRETİYORMUSUNUZ?.
BENİ İYİ DİNLE BOĞURÇİ. SANA BİR TEKLİFİM VAR.
MENU EKLER

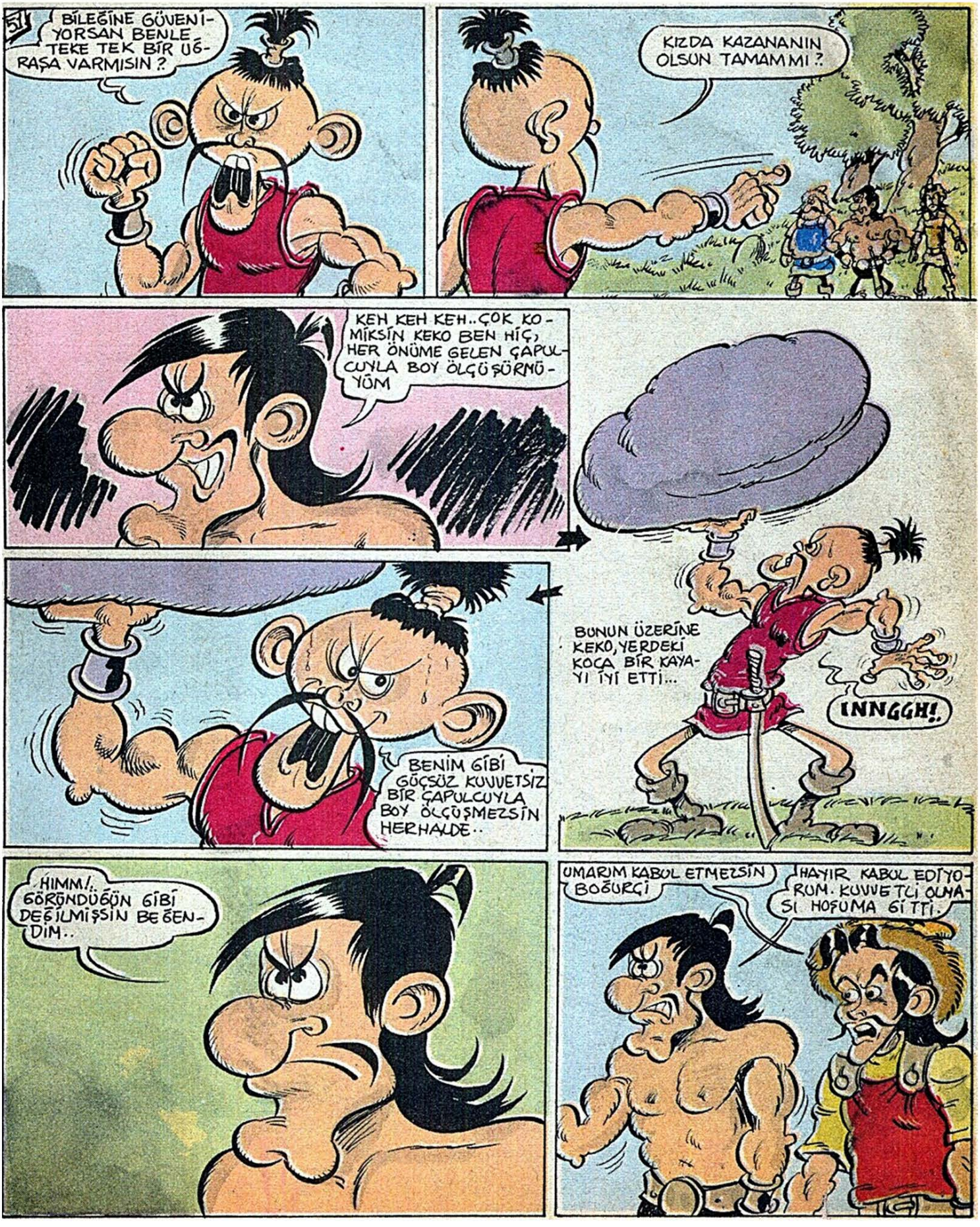
BİLEĞİNE GÜVENİYORSAN BENLE TEKE TEK BİR UĞRAŞA VARMISIN?
KIZDA KAZANANIN OLSUN TAMAMMI?
KEH KEH KEH..ÇOK KOMİKSİN KEKO BEN HİÇ, HER ÖNÜME GELEN ÇAPULCUYLA BOY ÖLÇÜŞÜRMÜYÜM
BENİM GİBİ GÜÇSÜZ KUVVETSİZ BİR ÇAPULCUYLA BOY ÖLÇÜŞMEZSİN HERHALDE..
BUNUN ÜZERİNE KEKO, YERDEKİ KOCA BİR KAYAYI İYİ ETTİ...
INNGGH!
HIMM!.. GÖRÜNDÜĞÜN GİBİ DEĞİLMİŞSİN BEĞENDİM..
UMARIM KABUL ETMEZSİN BOĞURÇİ
HAYIR KABUL EDİYORUM. KUVVETLİ OLMASI HOŞUMA GİTTİ.

52
HAYDİ LAN KEKÖ AT SİLAHINDA ÇIK KARŞIMA
TEKLİFİMİ KABUL ETTİĞİNE SEVİNDİM BOĞURÇİ. KİH KİH
ASIL BEN SENİN KEMİKLERİNİ KIRIP KÖPEKLERE YEDİRİCEM.
SIKI DUR BİRAZDAN KEMİKLERİNİ ÇATIR ÇUTUR KIRICAM. KİH KİH KİH
ÖRDEK GİBİ KAFANI KOPARICAM.
GURRK!
DÜLÖNK

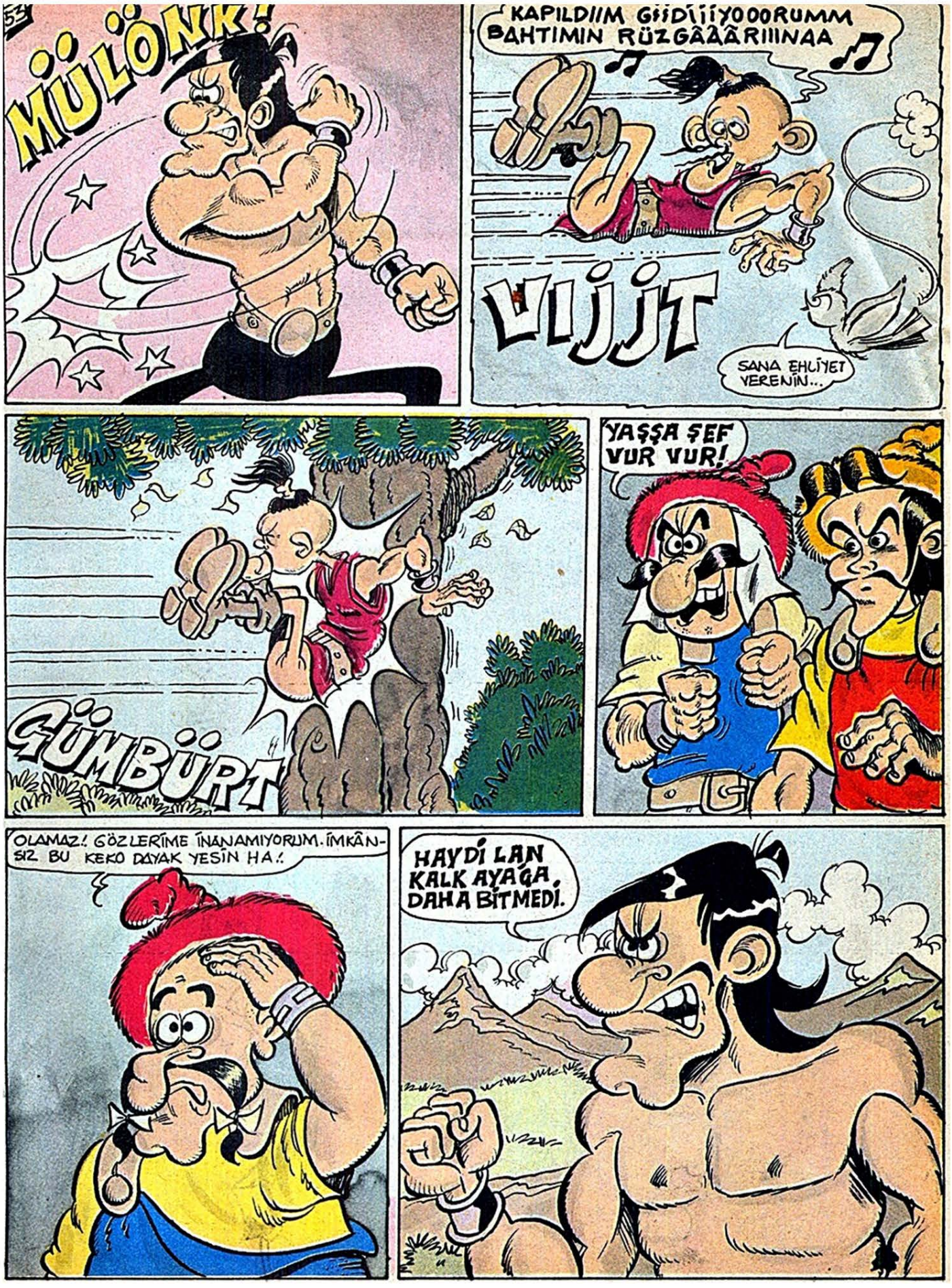
MÜLÖNK!
KAPILDIIM GİDİİİYOOORUMM BAHTIMIN RÜZGÂÂÂRIIINAA
VIJJT
SANA EHLİYET VERENİN...
GÜMBÜRT
YAŞŞA ŞEF VUR VUR!
OLAMAZ! GÖZLERİME İNANAMIYORUM. İMKÂNSIZ BU KEKO DAYAK YESİN HA!
HAYDİ LAN KALK AYAĞA, DAHA BİTMEDİ.

Devam Edecek

Liza Çanakçı

ÇINAR AĞACI

Gece saat 12.00. Tatil için geldiğimiz sessiz ve küçük adada normal bir gece. Adaya kafa dinlemek için gelen tek aile biziz. Başka hiç kimse yok. Tabii arada sırada bize eşlik eden kuşlar ve onların cıvıldamaları hariç. Adada kalmak için kiraladığımız minik kulübeden çıkıyorum ve etrafı her akşam yaptığım gibi keşfetmeye ve incelemeye başlıyorum. Kulübeden biraz uzaklaşınca uzun boylu ve kalın gövdeli Çınar ağacının yanına gidiyorum. Adadaki en büyük ve en görkemli ağacın yanına... Her akşam bu heybetli ağacın yanına gider ve aşağı doğru sarkan uzun yapraklarının altına oturup, denizi ve gökyüzünü seyrederim. Bu gece de her zaman olduğu gibi, o güçlü Çınar ağacının altına oturup, sırtımı onun gövdesine yaslıyorum. Kafamı hafifçe gökyüzüne çeviriyorum. Bugün gökyüzü ayrı bir güzel. Kocaman parlayan bir dolunay duruyor orada. Bir süre karşımda duran dolunayı seyrediyorum. Dolunay, çevresindeki yıldızlarla çok güzel ve etkileyici görünüyor. Sonra aklıma bir fikir geliyor. Neden yıldızlara ve dolunaya daha yakından bakamayayım ki. Hızlıca ayağa kalkıyorum ve Çınar ağacını incelemeye başlıyorum. Çınar ağacının dalları çok orantılı ve sağlam gözüküyor. Elimle dalları kontrol ediyorum. Gerçekten de çok sağlamlar. İşte o an Çınar ağacının en aşağıda bulunan dalının üzerine çıkmaya çalışıyorum. Biraz zor olsa da başarıyorum. Temkinli adımlarla ağacın tepesine doğru tırmanmaya başlıyorum. Gerçekten de çok yüksekteyim. Bu durum içimde hoş bir ürperti oluşturuyor. O yüzden de Çınar ağacının en tepesine çıkamıyorum ve yorgunluktan üzerinde durduğum dala yavaşça oturuyorum. Ağacın dalının kırılmasıyla ilgili, içimde hafif bir tedirginlik olsa da, bunu çok kafama takmıyorum ve başımı tekrar gökyüzüne doğru çeviriyorum. Ay ve yıldızlar tabii ki bana hala çok uzakta duruyor. Ancak Çınar ağacının tepesinde olup gökyüzünü izlemek bana farklı bir heyecan hissettiriyor. Yıldızlar ve dolunay ışıltılarıyla adeta gökyüzünü süslüyor. Sanki kocaman bir partideyim, tavanda da bir disko topu asılı duruyor; işte dolunay da bu disko topu kadar parlak. Bir süre daha Çınar ağacının tepesinde oturuyorum ve sonra aşağı inmeye karar veriyorum. Biraz meşakkatli bir durum olsa da sonunda aşağı inebiliyorum. Gerçekten de vücudum çok yorulmuş. Çınar ağacına bir kez daha bakıyorum ve yüzümde hoş bir tebessümle sıcacık yatağımda uyanıyorum.

Gece saat 12.00. Tatil için geldiğimiz sessiz ve küçük adada normal bir gece. Adaya kafa dinlemek için gelen tek aile biziz. Başka hiç kimse yok. Tabii arada sırada bize eşlik eden kuşlar ve onların cıvıldamaları hariç.

Aynur Kulak

SARI ODANIN ESRARI

Fransız yazarlar dünya polisiye edebiyatı için önemlidir. Onların kurguladığı suç dünyası, insan psikolojisine bakış açıları farklıdır. Edebiyatta polisiye türünü ciddi şekilde etkileyen bu yazarlardan başlıca birkaç tanesini sayacak olursak, inanıyorum ki aralarında en az bir tanesini mutlaka tanıyorsunuzdur veya mutlaka bu isimlerden birinin kitabını okumuşsunuzdur. Belçikalı olmasına rağmen tüm eserlerini Fransızca kaleme alan Georges Simenon, Arsen Lüpen karakterinin yaratıcısı Maurice Leblanc

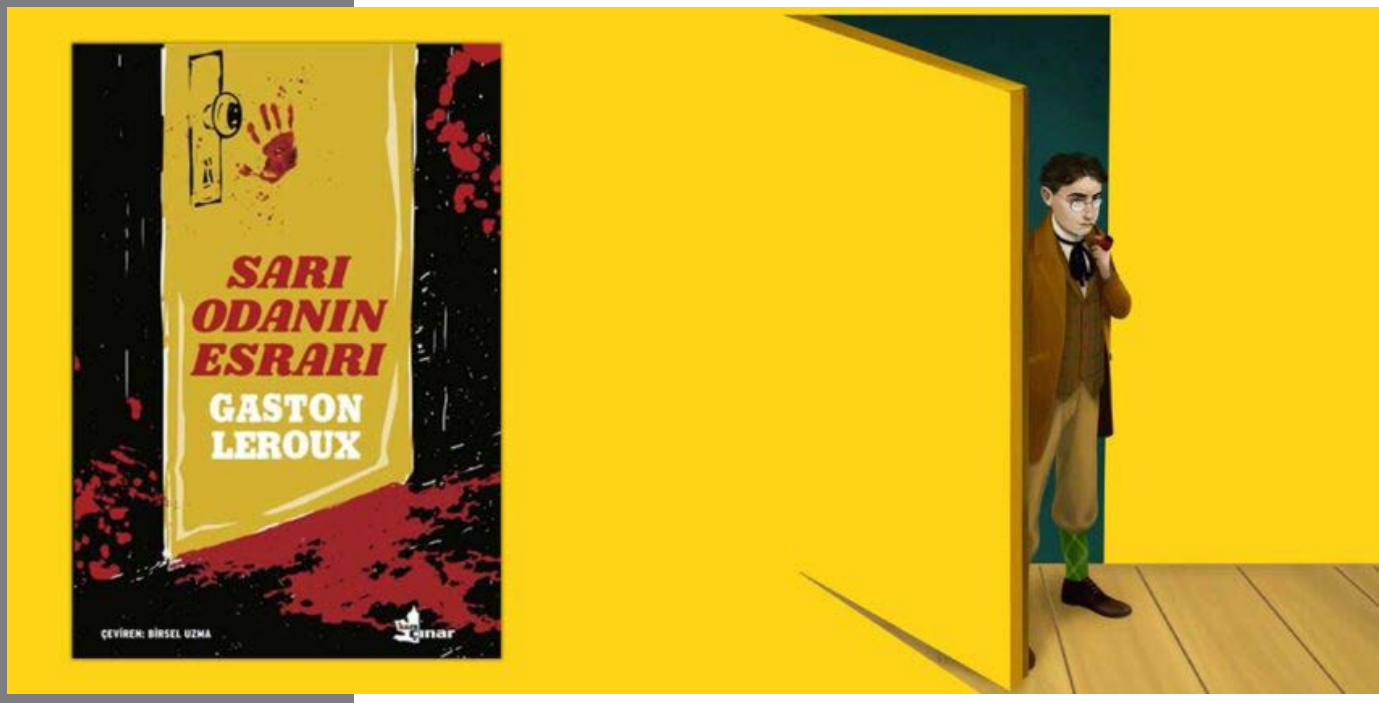

Rouen, eserleri yüzden fazla dile çevrilen Alexandre Dumas ve çağdaş Fransız polisiye yazarlarından bir örnek vermem gerekirse Jean-Christophe Grange.

Gaston Leroux'tan ve bir Gaston Leroux kitabı olan Sarı Odanın Esrarı'ndan bahsedeceğim. Dünyaca ünlü Operadaki Hayalet eserinin yazarı aslında hukuk öğrenimi görmüş, gazetecilik yaparken birçok ülkeyi gezme imkanı bulmuş, polisiye türünde yazdığı birçok romanla kendinden sonra gelen yazarları etkilemiş

biri. Sarı Odanın Esrarı'nı incelerken tabii ki kendisinin polisiye türünde çığır açan yanlarını yazacağım fakat bıraktığı eserlere baktığımızda şunu rahatlıkla söyleyebilirim. Eserleri isminin önüne geçen bir yazar Gaston Leroux.

Sarı Odanın Esrarı'nın hikayesi Glandier Şatosu'nda Maddenin Ayrıştırılması üzerine araştırmalar yapan Profesör Stangerson tarafından bizlere aktarılıyor. Profesör bizi gazeteci Joseph Rouletabille ile tanıştırıyor. Kendisi edebiyat dünyasının polisiye türünde kendinden sonra gelecek tüm karakterlerine ilham olmuş biri. Sezgileri, kararlılığı, cinayetleri geliştirdiği yöntemlerle çözmedeki başarısıyla kendine has bir karakter çizgisi olan Rouletabille heyecan verici . Profesör, Joseph Rouletabille ile ve Sarı Odanın Esrarı ile şöyle tanıştırıyor bizleri: "Burada Joseph Rouletabille'in olağanüstü maceralarını anlatmaya başlarken, itiraf etmeliyim ki bir parça heyecan içindeyim. Kendisi bugüne dek o kadar açık bir biçimde karşı çıkıyordu ki, son on beş yılın en merak uyandırıcı polisiye olayını hiçbir zaman kaleme alamayacağımı düşünerek umutsuzluğa düşmüştüm."

Sarı Odanın Esrarı olayından bahseden Profesörün bir de kızı var. Mathilde hikayenin akışında büyük rol oynuyor fakat, ölü olarak. Profesörün çalıştığı laboratuvarın yanındaki odada ölü bulunan Mathilde'nin nasıl öldüğü konusu tam bir muammadır çünkü Mathilde'nin kanlar içinde kaldığı odada kapı içerden kilitlidir. Katilin odaya nasıl girdiği ve odadan nasıl çıktığı tam bir sır tam bir gizemdir. Böyle bir atmosferle başlayan roman Joseph Rouletabille'in farklı kişiliğiyle benzersiz noktalara sürükleniyor. Yaratılan merak ve heyecan atmosferi ustalıkla öylesine bir noktaya taşınıyor ki; sınırları belli veya içerisinde ne olmuş olacağı belli olabilecek bir odada neler olduğunun bir türlü çözülememesi romanı polisiye türünün öncüleri arasına sokmaya yetiyor.

Tabii romanın bir de dedektifi var. Fransa'nın saygın dedektifleri arasında yerini alan Larsan karakteri bu bilinmezlerle dolu cinayetin üstüne giderken ayrıca merak uyandırıcı bir atmosfer yaratıyor ve gazeteci Joseph Rouletabille ile aralrında ister istemez bir rekabet oluşuyor.

Sarı Odanın Esrarı Gaston Leroux'un Operadaki Hayalet'ten de önce ilk yazdığı eseri. Hakikaten hayranlık duymamak imkansız denebilecek ince ayrıntılarla dolu roman boyunca eğer bir de polisiye severseniz böyle bir hikaye kurgusuna hayranlık duymamanız imkansız. Bir de tabii eğer şimdiye kadar hiç polisiye okumadıysanız Sarı Odanın Esrarı başlangıç için biçilmiş kaftan olabilir. Çınar Yayınları'nın Kara Çınar serisinden yayımlanan kitabı kaçırmamanız, okumanız dileğiyle.

Atilla Bilgen

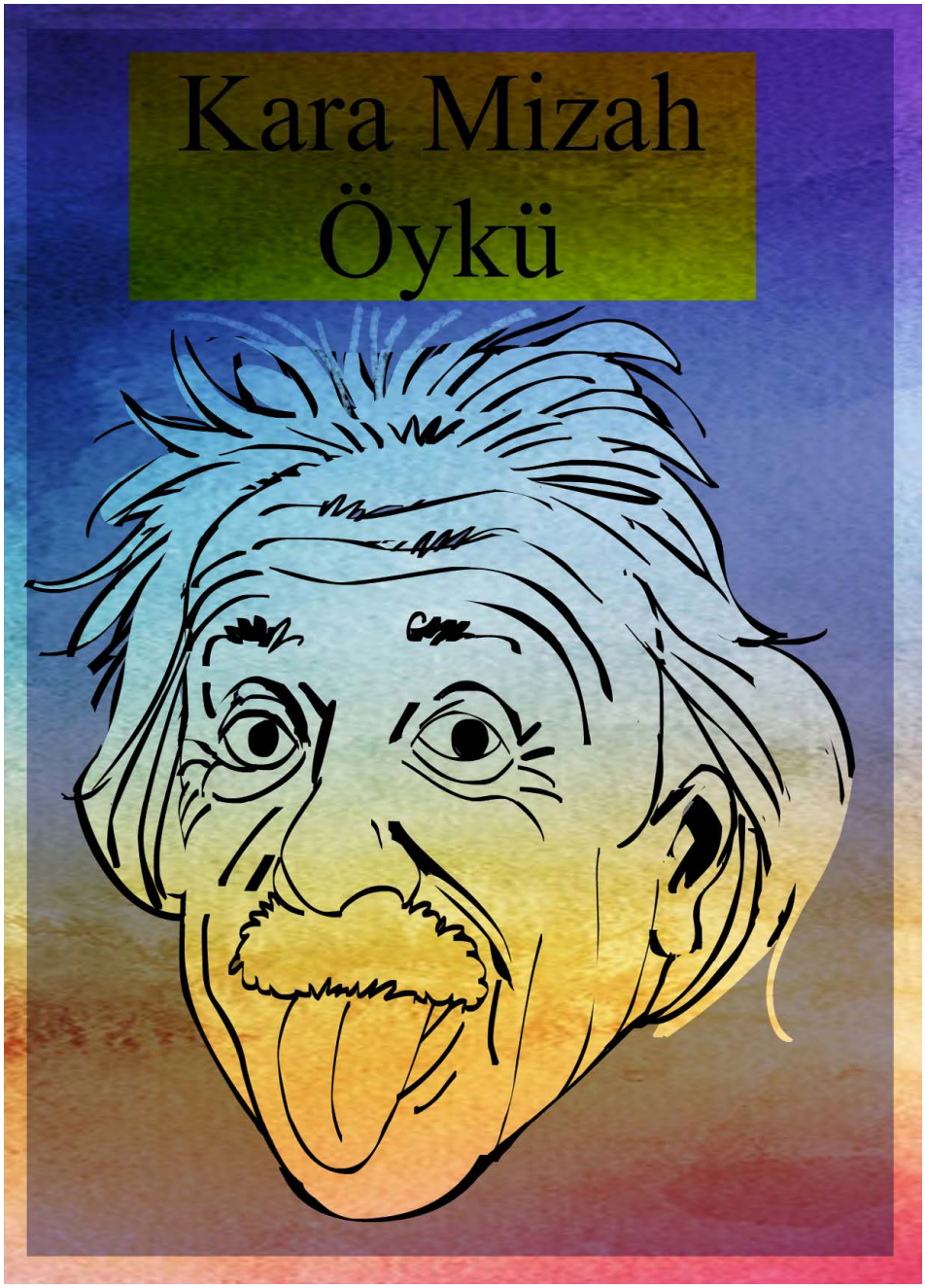

KOMUTAN AMMAKODU

Haktamur'dan yüz on bir ışık yılı uzaklıkta bulunan ve uzayın karanlığında masmavi rengiyle göz kamaştıran YF 14569 06 adlı gezegene uzay filomuz nihayet ulaşmıştı. Bu tarihi ana tanık olmaktan mutluydum, zira bilim adamlarımızın yaptığı araştırmalara göre yaşamamız için ideal bir yerdi, her şeyden önce gezegende su boldu ve çevresini sarmalayan atmosfer, tıpkı bizde olduğu gibi azot ve oksijenden oluşuyordu. İklimi ise Haktamur'dan bile güzeldi. Bizim gezegenimiz, etrafında döndüğü yıldıza çok uzak olduğundan, her daim soğuktu, kazandığımız paranın tümünü yakıta verdiğimiz halde bir türlü ısınamıyorduk! Ana karaların etrafını saran denizler, yılın her mevsimi buz gibiydi, bu yüzden biz Tunklar için yüzmek bir hayaldi! Oysa burası

Haktamur'dan yüz on bir ışık yılı uzaklıkta bulunan ve uzayın karanlığında masmavi rengiyle göz kamaştıran YF 14569 06 adlı gezegene uzay filomuz nihayet ulaşmıştı. Bu tarihi ana tanık olmaktan mutluydum, zira bilim adamlarımızın yaptığı araştırmalara göre yaşamamız için ideal bir yerdi, her şeyden önce gezegende su boldu ve çevresini sarmalayan atmosfer, tıpkı bizde olduğu gibi azot ve oksijenden oluşuyordu.

ne çok sıcaktı ne de çok soğuk. Ele geçirdiğimizde keyfimizce denize girecek, güneşlenirken kırmızı bedenimiz kemiklerine kadar ısınacaktı. Kışlar bile çok soğuk olmuyordu, o aylara denk gelen tatillerde bile buraya kaçıp yazlığımızda kafa dinleyebilirdik. Gerçi Haktamur'a göre ufaktı, neredeyse onda biri kadardı, ama bu önemsizdi, zira yazlık dediğin yer ufak olurdu! Hem küçük olmasının avantajları da vardı, yerçekimi düşüktü, böylece bir yerden bir yere giderken daha az yorulacak, fazla itiş gücü gerekmeyeceğinden araçlarımız daha az yakıt yakacaktı. Tatile giden bir Tunk başka ne isteyebilir ki?

Buranın keşfini bilim adamlarımıza borçluyduk, ancak yaşam var mı, varsa teknolojileri bizden ileri mi soruların yanıtlayamıyorlardı. Onlara göre tek çözüm oraya gidip yakından incelemekti. Durum böyle olunca kralımız yüce Teflanus beni huzuruna çağırdı ve "İktidara geldiğimde Hunk halkına üşümemeleri için elimden geleni yapacağıma söz verdim. YF 14569 06 adlı gezegeni ele geçirirsek halkım orada gönül rahatlılığıyla tatil yapabilir. Senden istediğim komutan Ammokodu, oraya gidip araştırman. Bak bakalım dişimize göre mi? Kolayca ele geçirebilir miyiz? Raporun olumlu olursa ordularımızı oraya yönlendirecek ve zapt edeceğim." dedi. Böyle onurlu bir görevi bana verdiği için teşekkür ettim. Yanından ayrılacağım sırada beni durdurup "Unutma Tunklar sıcağa hasret, özlemlerini gidermek için elinden geleni yap. Bunu başarırsan Ammokodu, oranın idaresini sana vereceğim. Yolun ve bahtın açık olsun." dedi. Hiç vakit kaybetmeden hazırlıklara giriştim ve birkaç gün içinde yola çıktım. Yörüngesine girince, uzay gemimi karanlık bir köşeye park edip aracımın antenlerini sonuna kadar açtım ve gezegen hakkında bilgi topladım. İletişim uzmanımın verdiği haberler iç açıcıydı. Yüzlerce canlı organizma barındırmasına karşın, dünya adını verdikleri gezegende söz sahibi olan tek varlık; insanmış! Ancak bizlerle kıyaslandıklarında çok ilkellerdi. Beyinlerinin çok küçük bir kısmını kullanabilen insanlar, birbirleriyle anlaşmak için hala vahşiler gibi konuşmayı tercih ediyorlarmış! Elde ettiğim bu bilgilerin ışığında dünyanın kolay bir av olacağına hükmettim. Raporumu göndermeden önce yakaladığımız görüntülerden insanların neye benzediğine baktım. Yamuk yumuk, yeşil peltelere benzeyen varlıklara benzemiyorlarsa-koca galakside en çok bu türlerden nefret ederdim, bir kısmını hizmetlerimizi görmeleri için sağ bırakacaktım. İlk izlenimlerim hoşuma gitti, bizden tek farkları ten ve saç renkleriydi. Koca galakside efsane olan kırmızı tenimiz ve lacivert saçlarımız insanlarda siyah, beyaz, sarı renklerdeydi. Sakil bir görüntü vermelerine karşın önemsemedim, alt tarafı köle olarak kullanacaktık! Dünya ise barındırdığı insanlara inat muhteşemdi. Gerçi insanlar el birliğiyle kendilerine benzetmiş, güzelliğini bozmak için ellerinden geleni yapmış, her tarafa kendileri gibi çirkin beton yapılar kondurmuşlardı. Dünyaya Haktamur bayrağını diktiğim gün bunları yıkacak ve Tunk halkının zevkine göre tasarlayacaktım. Dünyanın her yeri farklı bir güzellikteydi, ama en çok adına Türkiye denilen ülkeyi, özellikle de İstanbul'u beğendim. İki farklı denizi birbirine bağlayan boğazı, gerçekten muhteşemdi. Haktamur'un en güzel kızının masmavi saçlarına benzeyen denizi, üzerinde uçuşan ve adına martı dedikleri varlıkları, görsel zenginlikten başka bir işe yaramayan tekneleri, vapurları güneş batarken izlemek rüya gibiydi! En ufak bir yeşillik bırakılmaksızın her yere yapılan binalar ve boğaza kondurulan köprüler göz zevkimi bozuyordu, ama bunları nasıl olsa yıkacaktım. İstanbul'u gerçekten beğenmiştim, ele geçirdiğimde dünyayı buradan yönetecektim. Ufak tefek direnişlerle elbette karşılaşacaktık, ne var ki insan denilen ilkel varlıkların bize karşı hiçbir şansları yoktu. Yüce Teflonus vereceğim haberden kesinlikle hoşnut kalacak, belki de bu mavi gezegene benim adımı verecekti. Ammokodu gezegeninin yüce kralı Ammokodu! Kırmızı bedenimi mest eden bu düşünceyle ekran başından sarhoş gibi kalktım ve halkımıza yeni topraklar kazandırmanın onurunu mürettebatımla birlikte geleneksel içkimiz kunç içerek kutladık.

O sabah yakında dünyanın kralı olacağımı bilmenin mutluluğuyla yatağımdan kalktım. Komuta merkezine geldiğimde iletişim uzmanlarım verdiğim

emri yerine getirmiş ve insanların televizyon dedikleri ilkel bir cihaz aracılığıyla Türkiye hakkında detaylı bilgi toplamışlardı. Konuştukları dilin verilerini zihnime adapte ettirip görüntüleri izledim, ama bir şey anlamadım, zira Türklerin davranışlarında tutarlı bir yan yoktu! Sanki geldiğimizi, hatta ilk hedefimizin ülkeleri olduklarını anlamış, kendilerini çözümlememiz için saçma sapan hareket ediyorlardı! Araba adını verdikleri ilkel araçlarını kullanma şekillerine bakılırsa telaşlıydılar, arabalarını önündekinin dibine kadar yaklaştırıyor, ses sistemlerine sonuna kadar basarak ısrarla yol istiyorlardı. Aynı sabırsızlığı toplu taşıma araçlarına binerken de gösteriyorlardı. Düzenli bir sıra oluşturacaklarına kalabalık bir vaziyette bekleşiyor, otobüs geldiğinde birbirlerini iterek öne geçmeye çalışıyorlardı. "Türkler tez canlı demek!" diye kanaat getirmeme fırsat kalmadan başka bir görüntü fikrimi değiştirdi. O aceleci insanlar yol ve inşaat çalışması yapan makineler gördüklerinde duruyor, işi gücü unutup boş boş seyrediyorlardı. Gerçek karakterleri hangisi diye düşünürken iletişimleri ilgimi çekti. Birbirlerini gördüklerinde sakin bir şekilde konuşacaklarına, bağırıyor, el kol hareketleri yapıyorlardı. Ruh halleri nasıl olursa olsun lafın bir yerinde mutlaka içinde cinsel eylem ifade eden kelimeler kullanıp birbirlerinin sülalelerine selam söylüyorlardı! "Bunlar şimdi kesin kavga eder!" diye içimden geçirirken, biranda sarmaş dolaş oluyorlardı. Cesur veya korkak olduklarını da çözememiştim. Trafiğin ortasında korkmadan yürüyor, birisi hafifçe dokunduğunda işi cinselliğe dökerek bağırıyorlardı. Ama aynı zamanda korkaklardı. Haksızlığa uğradıklarında mücadele edeceklerine "Hay böyle kaderin içine edeyim!" diyerek içlerine kapanıyorlardı. Birbirlerini sevip sevmediklerini de anlayamamıştım. Evlenen adamın sırtına hınçla vurmalarına, yolcu ettiklerini havaya atıp tutmayı unutmalarına bakılırsa, sevmiyorlardı, öte yandan konuştuklarında "Ölürüm lan senin için!" sözcüğünü dillerinden düşürmüyorlardı. Bir televizyon programlarını seyrederken işimin sandığımdan zor olacağına emin oldum. İzleyiciler ciddi bir vaziyette yerlerinde oturuyorlardı. Önemli bir konuyu tartışacaklar galiba diye beklerken, fonda bir müzik sesi duyuldu ve herkes uçacakmışçasına kollarını iki yana açarak ayağa kalkıp oldukları yerde zıplamaya başladı. Üstelik yüzlerinde az önceki sıkıntılarından eser kalmamıştı. "Ne içiyor bunlar?" diye merak ederken sorumun yanıtını buldum; çay! Her yemekte, yemek aralarında, yorulduklarında, çalıştıklarında, dinlendiklerinde, sohbet ettiklerinde velhasıl yaşamlarının her anında bu kırmızı renkli bir sıvıyı içiyorlardı. Yardımcılarıma; Türkleri çaydan uzak tutmalarını, zira içinde insana güç veren kimyasal bir madde olabileceğini söyledim! Dikkatimi çeken başka bir detay, arabalarında taşıdıkları ve küçük bir yeşillik gördüklerinde dışarı çıkartıp içinde ateş yaktıkları ve dumanını kartonla yelledikleri dört bacaklı metal alet oldu. Tahminime göre bir tür iletişim aracıydı! Teknoloji konusunda geri kaldıklarını düşünmem ise kesinlikle bir hataymış, bozulan aletlerini onarmak için sağına soluna sıkıca vuruyor ve nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde tamir ediyorlardı! Görüntüleri izledikçe bir gün önce kapıldığım umutları kaybettim. Dünyadaki insanların tümü Türkler gibiyse, bırak sayfiye hayallerini, elimizdekilerden bile olabilirdik! Garibime giden diğer bir alışkanlıkları, kavga ederken beyinlerini değil cinsel organlarını korumaları oldu. Direkt kafa atarak işe girişiyorlardı. Acaba beyinleri bizdekinin tersine cinsel organlarında mıydı? Araştırılması gereken bir konu olarak bunu da not aldım. Tek zaafları- belki bu da bir aldatmacaydı, ellerinden bırakmadıkları iletişim cihazlarıydı. Bunu unuttuklarında kendilerinden geçiyor, adeta nefes alamıyorlardı. Telefonlarına ve çaylarına el koyabilirsek belki Türklerle baş edebilirdik!

Raporumu yüce Teflanus'a göndermeden önce Türkleri daha yakından tanımaya karar verip, onlardan numune toplanmasını istedim. Güneşin batmasının ardından yola çıkan kesif gemisi geri döndüğünde içinde dört adet Türk vardı. Sorgulamak için vakit kaybetmeden tutuklu bulundukları odaya gittim.

Devam edecek

Av Cinayettir.
Neden Öldürüyorsun?
AV CİNAYETTİR!
Bir canlıyı öldürmenin sporu, turizmi, hobisi, ihalesi olamaz!
Son 40 yılda yabandaki canlıların %60'ı insanlar tarafından yok edildi!

Av Cinayettir.

Av Cinayettir.

Av Cinayettir.

Av Cinayettir.

Korkmaz Uluçay

YETİŞİN A DOSTLAR

–Hancıı, bize bakar mısın?

–Kenan Abi, gözünü seveyim, alçak sesle, lütfen… Herkes bize bakıyor zaten, rezil olduk… Hem ne hanı, ne hancısı? "Faik Abi'nin Yeri"ndeyiz.

–Konuşma sen… Suçlusun Çikooo.

–Ne suçumuz oldu abi? "Gel, efkâr dağıtalım." dedin, geldik, derdine ortak olduk. Sahi ne işimiz var bizim burada? İkimiz de içkiyi sevmeyiz, şalgam içip duruyoruz…

–Maksat dertleşmek ama daha iki cümle anlattık, "Yok sende kabahat, yok öyle yapmayacaktın da böyle yapacaktın, yok onlara inanılır mıymış?" Bi' kez de "Haklısın." deyin be…

–Abi, Fantom'un yüzüğüne benziyor diye o kadar para verilir mi buna? Bırak yumruk atmayı, elini çenene dayasan kırılır bu, bak dökülmüş kaplaması hemen. Kapalıçarşı'da dörtte bir fiyatına bunlar, hem de sağlam. Biliyorlar senin zayıf tarafını, durmadan getirip bi' şeyleri kakalıyorlar. Yapma gözünü seveyim. Al işte, Kaptan Swing'in şapkası diye dünya para verdin aldın, bu yaz sıcağında kafanda bunla dolaşıyorsun. Üstelik kunduz falan değil bu, kim bilir ne kürkü; dökülmeye başladı…

–Ulan bi' "Haklısın" diyen yok be. Allahtan bugün kimse gelmedi senden başka; bi' de onların suçlamasını dinleyecektik yoksa.

–İnsaf abi, biz senin iyiliğin için…

– Ayıp ulan, geçen sene Selçuk gelmişti sonradan, hatırla; "Bak Kenan Abi ne yapmış, biliyor musun?" deyip bütün olayı tutup bir de ona anlatmıştın. Üstelik süsleyip, çarpıtarak… Selçuk'la bir olup bi' güzel dalga geçtiniz benle. Sanki kendiniz bir haltmışsınız gibi beni gömüp

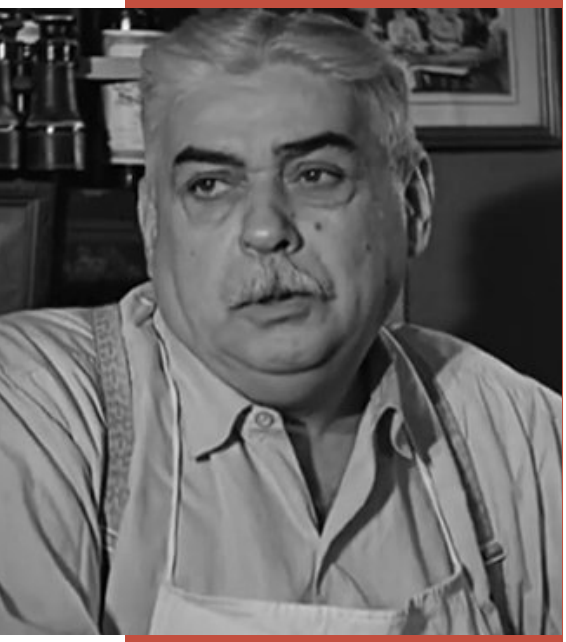

durdunuz. Herifin işi varmış, kalktı da kurtulduk, oturmaya devam etseydi benle alay edecektiniz bütün akşam boyunca. Canınızı albızlar alsın…

–Selçuk kalktı, çünkü ikinci işe gidiyordu zavallı. Yeni evlenmişti, borcu vardı. Böyle şeylere saçarsın paraları ama çocuk senden üç kuruş istemişti, vermemiştin; alana kadar gidip gelmekten kapında köpek olmuştuk hepimiz.

–Köpek değil kurt o…

–Ne kurdu be, kurt nerden çıktı?

–Hostes "Köpeğinizle binemezsiniz!" deyince...

–Ne hostesi ya? Kenan Abi, ben bu resimli romanlara o kadar hâkim değilim, anlamıyorum seni.

–Vermemiştim, çünkü param yoktu, alla alla… Böyle şeylere harcıyorum diye zannediyorsunuz çok param var… Yoktu; bir şey de diyemiyordum size; çünkü arabayı kimse almıyordu. Satınca tüm parayı vermedim mi?

–Doğru, verdin, kral adamsın.

–Evet, öyleyim, kralım ben… O günden sonra bana Kenan yerine Kimmeryalı Conan demenizi bekledim ama nerde sizde o incelik?

–Abi, biz bu tip şeyleri bilemiyoruz, cahilliğimize ver… Neyse, kalkalım benim hanım merak eder.

–Evet, yengen de beni bekler.

–Abi, sen evli değilsin. Çıkar şu kafandakini, biraz hava alsın kafan. İki sene önce boşadı seni yenge.

–Doğru, boşadı değil mi? Ah ulan ah, ne güzel kadındı.

–Önce "Red Sonja"ya benziyor demiştin, tek benzerliği saçlarının kızıl olmasıydı, o da boyaydı.

–Ama güzel kadındı.

–Sonradan "Daha çok Konyakçı'ya benziyor galiba" dedin. Çekmedi seni, terk etti.

–Öyle deme, kalbimi kırıyorsun Çikooo.

–Bana Çiko deyip durma, biraz kilom var ama boyum kısa değil.

–Tamam, küsme… Evet, ismi boyundan uzundu Çiko'nun: "Cayetone, Lopez, Martinez bilmem ne"… Tam çıkaramadım şimdi, biraz fazla kaçırdım şalgamı.

–Ne birazı? Kaç tane götürdün de, kafayı nasıl buldun anlamadım. Üstelik acısızdı.

–Evet, götür beni. Sen kullan benim arabayı, ben iyi değilim.

–Abi senin araban yok zaten, satıp parasını Selçuk'a verdin ya; şimdi konuştuk yahu?

–Doğru, sattık onu değil mi? Ah ulan ah, ne güzel arabaydı, kurşun geçirmezdi.

–Of, yine araba… Yetmiş beş model külüstürü, "Aynı Batman'ın arabası" deyip, siyaha boyayıp dünyanın parasına sana sokuşturmuşlardı. İkide bir bozuluyordu, bir türlü çalışmayınca son çare kurşun döktürdün hatırlasana… Aslında doğru, kurşun geçirmedi, arızasını yani…

–Ulan size göstermedim mi arabayı, almadan önce? Hiçbiriniz tek kelime etmediniz, kırmızı urbalılar.

–Etmedik, çünkü ne zaman etsek: "Benim hevesimi kırıyorsunuz." diyorsun.

–Biriniz alıp da, "Dur ben şuna ekspertiz raporu alayım, tanıdığım tamirci var, bir inceleteyim." falan dediniz mi? Tek yaptığınız, iş işten geçtikten sonra, "Ben demiştim." demek, hem de hiçbir şey demediğiniz halde. Aldığımızın üçte birine elden zor çıkardık; olan Selçuk'a oldu, hehe…

–Hadi kalkıyoruz… Faik Abiii… Abi, hesap…

–Vay, Faik Abisi… Dolmalar tuzlu ama soğutucu güzel…

–Abi, bu o Faik Abi değil, o rahmetli olmuştur zaten. Hadi gidelim, ben seni evine bırakayım,

–Bırak evime, evet… Profesör Öklitus, Baron, Köfteci Tonton, Mister Blöf… Ah, ah nerde o dostlar? Onlar gerçek dosttu, anlıyor musun? Sizin yaptığınız gibi hemen akıl vermeye kalkmıyorlardı. Gamlı Baykuş bile sizden daha moral vericidir be. Dinliyorlardı arkadaşlarını, hak veriyorlardı.

–Tamam abi, onlar gerçek dosttu… Biz sadece yancıyız…

–Yancıı… Bana kımız, kurduma da et getir…

–Haydaaa… Başa döndük…

Dipnot...

Faik Coşkun

Faik Coşkun, 10 Nisan 1902'de Kastamonu'nda doğdu. Babası tiyatrocu Selim Bey, annesi ise Direklerarası'nın ünlü kantocularından Madam Mari'ydi. Sanat yaşamına henüz on yaşındayken Hamdi Paşa'nın Katli oyunuyla başladı. Aktör Şadi, Raşit Rıza, Kel Hasan ve Naşit'in Tiyatro topluluklarında çalıştı. Sinemaya figüran rollerle başladı. İlk yer aldığı film Muhsin Ertuğrul ve Cahide Sonku'nun başrollerini paylaştıkları Şehvet Kurbanı (1940) filmi oldu. Üç yüzün üzerinde filmde rol alan Faik Coşkun, sinemayı ve tiyatroyu bir arada yürüttü. Genellikle iyi adam tiplemesiyle ve meyhaneci rolleriyle tanındı.19 Şubat 1978'de İstanbul'da vefat etti.

Faik Çoşkun'un Rol Almış Olduğu Filmlerden bazıları.

Yaban - 1974 - Meyhaneci,

Sahipsizler – 1974 – Kahveci,

Bitirimler Sosyetede – 1973 – Meyhaneci,

Paprika Gaddarın Aşkı – 1972,

Ölüme Koşanlar – 1973,

Baskın – 1972 – Otelci Arif,

Mualla – 1971 – Nedim,

Üç Arkadaş – 1971

Dağ Çiçeği - 1965

Utanmaz Adam - 1960

Ağam Eğleniyor - 1955

DOSYA
KUŞAĞI
MKAANS

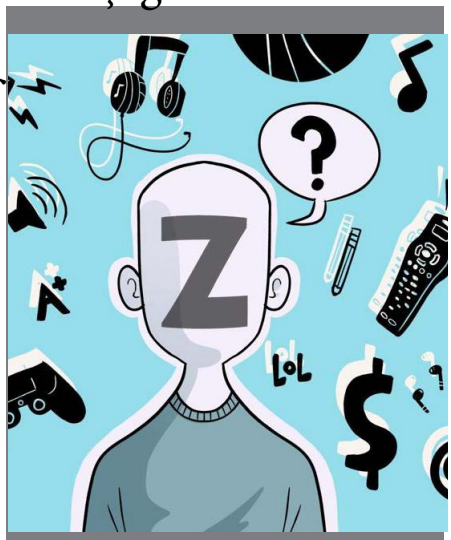

Hemen hemen aynı yıllarda doğmuş, aynı çağın şartlarında yaşamış ve dolayısıyla birbirine benzer sorumluluklarla yükümlü kişiler topluluğuna; kuşak diyoruz.

Z KUŞAĞI

Hemen hemen aynı yıllarda doğmuş, aynı çağın şartlarında yaşamış ve dolayısıyla birbirine benzer sorumluluklarla yükümlü kişiler topluluğuna; kuşak diyoruz.

1927–1945 döneminde doğanlar sessiz kuşak olarak anılır. Diğer bir ifadeyle bu kuşaktaki insanlar için "Cumhuriyet Kuşağı" yorumunu da yapabiliriz. Bu kuşağın yaşam felsefesi ihtiyaçlarını karşılayacak kazancı elde edebilmektir. O yüzden bu kuşağın tüketim alışkanlığı ihtiyaç odaklıdır.

1946–1964 yılları arasında doğanlar "Baby Boomers" kuşağı olarak isimlendirilen "Patlama Kuşağı"dır. Bu dönemdeki insanların bu şekilde isimlendirilmesinin nedeni nüfus artış hızıyla ilintilidir. Teknoloji yaygın olmadığı için çoğu zaman işlerini kendi kendilerine yapmak zorunda kalmışlardır. "Kuralcı" bir kuşak olarak da bilinirler. Sadakat duyguları yüksektir ve bir yerde uzun süre çalışabilen bir yapıya sahiptirler. Zor işlerde uzun saat çalışmanın önemine inanırlar. Tüketim alışkanlıklarında da sadakat ağır basar.

1965–1979 yılları arası doğanlara "X Kuşağı" denilmektedir. Geçiş dönemi çocukları olarak adlandırılan bu kuşağın bu şekilde adlandırılmasının nedeni; söz konusu yıllarda dünyanın önemli değişimler yaşamaya başlamasından kaynaklanmaktadır. Kurallara uyumlu, sadık ve çalışkanlığa önem veren bir kuşak olarak tanımlanır. Çamaşır makinesi, kasetçalar gibi aletleri gören X kuşağı pek çok dönüşüm yaşamıştır. Paraya fazla odaklanmış olan bu kuşakta bireycilik ve rekabetçilik gibi olgular biraz daha önem kazanmıştır.

1980–1999 yılları arası doğanlar "Y Kuşağı" olarak adlandırılmaktadır. Kuşaklar arası farklılığın en çok hissedildiği nesil özelliğini taşırlar. Teknoloji dostu, bireysel, girişimci, rahat, küreselleşmeye başlayan nesildir. Yeteneğe ve başarıya çok fazla saygı gösterirler.. Bu nedenle kişisel gelişime ve girişim fırsatlarına daha fazla önem verirler. Bir diğer özellikleri ise yaratıcı ve yenilikçi fikirlere açık olmalarıdır. Aslında bu kuşağa sosyal medya kuşağı da diyebiliriz. Nedeni ise teknolojiyi çok yakından takip eden, internet üzerinden alışveriş yapan, bilgisayar ve akıllı telefonlar sayesinde birden fazla işi aynı anda yapabilen bir nesil olmalarıdır.

2000 yılından günümüze kadar olan zamanda doğmuş kişiler ise Z kuşağına dâhil ediliyor. Bu kuşak sokaklarda yakar top, saklambaç gibi oyunlar oynamak yerine akıllı telefonlar, ipad'ler ya da tablet bilgisayarları tercih etmişler ve internet aracılığıyla sosyalleşmişlerdir. Bu yüzden "İnternet kuşağı' olarak da adlandırılır. Teknolojinin direkt kucağında doğan ve teknolojiyle yaşayan bu nesil birden fazla işi aynı anda (bir yandan oyun oynayıp, diğer yandan birini dinleyip aynı zamanda televizyon izleyebiliyorlar) kısa sürede ve titiz biçimde yerine getirebilme yeteneğine sahiptir. Bu özelliğin iş yaşamlarında önemli bir artı olacağı düşünülüyor. Son derece iyimser olmalarının yanı sıra hırslı değillerdir ve çabuk tüketen bir nesildir. Teknolojinin ilerlemesi sebebiyle diğer kuşaklara göre daha uzun yaşamaları beklenmektedir.

Z Kuşağının Özellikleri Nelerdir?

Milenyum çağı çocukları hızlı ve analitik düşünme yetisine sahiptirler. Ancak, bu yetilerini kullanma becerileri bireycidir, asla ekip çalışmasına gelemezler. Özgüvenleri yüksektir, ebeveynlerinin kendilerine farklı baktığı düşüncesi de bu özgüveni yükseltir.

Özgürlüklerine ve bağımsız olmaya düşkündürler. Kendilerinin başaramayacağı hiçbir şey yoktur. Televizyon reklâmlarında da sıklıkla karşılaşılan 'Impossible is nothing' tarzı reklam sloganlarının hedefi Z kuşağıdır. Toplumsallaşmadan çok bireyciliğe önem verir. Kuralların onlar için bağlayıcılığı yoktur. Birçoğu, ailelerinin veya akrabalarının izinden gitmek yerine kendi yollarını çizmek ister. Geçimlerini sağlamak için yaptıkları işler onlar için sadece gün içerisindeki sıkılma zamanıdır. Çaba harcamak, özveri sergilemek Z kuşağına göre değildir.

Teknoloji sayesinde bilgiye çok çabuk ulaşabildikleri için hızlı yaşamaya alışmışlardır. Bu yüzden çabuk sıkılıp vazgeçebilirler. Farklı sosyolojik gruplarla ilişki kurma konusunda başarılı olmalarının yanı sıra haklarını ararlar ve kendilerine yapılan bir haksızlığa karşı asla susmazlar. Aile bireyleri, çocuklarına karşı kendilerini yetersiz hissettikleri için psikolojik bunalım oranının en yüksek yaşandığı nesil olarak kabul edilir. Antik Yunan filozoflarında olduğu gibi cevabını bulamadıkları sorular sormaya yatkın bir nesil olan Z kuşağının hayal dünyasının da limiti yoktur. Multi-tasking becerisi oldukça yüksek olduğu için aynı anda birçok işe dâhil olurlar, zekâ ve beceri konusunda ise hayranlık uyandırırlar. Otoriteye karşı sürekli baş kaldıran ve kural tanımazlığıyla ön plana çıkan Z kuşağı, isteklerinde sonuna kadar direten ve haklı olduğu konularda asla geri atmayan bir nesildir. Bu doğrultuda örgütlenebilme ve eylemlere katılma konusunda da oldukça başarılılar.

X kuşağı ile Z kuşağı arasında daimi bir çatışma söz konusudur. Y kuşağı genelde arabulucu rolünü üstlenir. Kompleksiz bir kuşak olduklarından düşündüklerini direkt olarak karşı tarafa söylerler. Kuşak çatışmasının yaşanmasının

en büyük nedeni de budur. Yabancı dile en aşina olan nesil olduğu için yakın zamanda birçoğu en az 2 dil bilerek yetişecektir.

Hırslı ve azimli olmadıkları için ilerleyen dönemlerde iş hayatında krizlerle karşı karşıya kalabilirler. Rutin işlerden sıkılan, kılık- kıyafet bakımından oldukça rahat, disipline gelemeyen bir yapıda oldukları için zaman içerisinde meslek dallarında büyük esneklikler ve değişmeler yaşanacak.

Z kuşağı temsilcilerinin analitik ve hızlı düşünme metotlarının oldukça yüksek olduğunu belirtmek mümkündür. Özgürlerdir, bağımsızdırlar ve onlar adına mümkün olmayan herhangi bir şey yoktur. Ancak bütün bu özellikler bireysellikten öteye geçmemektedir. Takım çalışmalarına yatkın olmayan bu kuşağın kendilerine olan özgüvenleri yüksektir. Hızlı sohbet etmeyi seviyorlar ve çoğu zaman kelimeler yerine yüz ifadelerini belirten suratlar kullanıyorlar.

Yapılan araştırmalara göre en fazla parayı yiyecek ve içecek için harcıyorlar. Daha sonra ise giyimleri geliyor. Ev yemeklerini işlenmiş ürünlere tercih ediyorlar. Ayrıca mikrodalgada ısıtılmış yiyecekler yerine ocakta veya fırında kızartılmış besinleri daha lezzetli buluyorlar. Z jenerasyonunun salata tüketiminin önümüzdeki 5 yılda daha da artması bekleniyor.

Z kuşağının çalışma niteliklerini ise şu şekilde sıralayabiliriz:

-Yaratıcı ve işbirlikçi olmaları

-Çevresel, sosyal ve ekonomik sorunları çözmek

-Kendi kendini yönlendirmek

-Grup çalışmasını rahatlıkla yapabilmek

-Bilgiyi çok hızlı işleyebilmek

-Daha zeki olabilmek

Türkiye'de Z kuşağı olarak bilinen yaklaşık 7 milyon seçmenin 2023 yılındaki seçimlerde önemli rol oynayacağı tartışılıyor. Ancak bu kuşağın sandığa gitme oranının düşük olacağı sanılıyor. . Bunun 2 nedeni olabilir. Ya beğendikleri bir parti ve görüş yok, ya da siyasete uzak, apolitikler. Sosyal medyada örgütlenip bir şeyleri protesto ediyor olabilirler ama sandığa gidip oy vermeleri için 'ciddi' bir olay ya da 'tepki' olması gerekiyor. Bunun en önemli kanıtı 2019 yerel seçimlerinin ilk turunda sandıkta hiçbir etki göstermemeleri. Ne zaman seçimin yenilenmesi kararı verildi, o zaman ortaya çıktılar. İkinci turda İmamoğlu lehine yüzde 62 etkili oldular. Yani bu kuşağın güçlerini kullanma durumu şartlara bağlı. Mantıklı gördükleri her şeyi' desteklerler ve bunun arkasında sağ, sol ya da merkez mi, liberal mi var diye bakmazlar. Doğru mu? Doğru. Bitti. O nedenle bu kuşak için siyaset üretmek hayli zor

Z Kuşağı Teknolojiyi Nasıl Kullanıyor?

Yapılan bir araştırmada, 7 – 16 yaş aralığındaki çocukların sosyal platformlarda paylaştıkları 1 milyon 600 bin veri incelenmiş ve internet çocuklarının en çok zaman geçirdiği platform, %97 ile Youtube olmuş. Akranlarının günlük hayatını yakından takip eden Z kuşağı, günün trendlerini yakalamayı başararak eğlenceli içerikler üreten kanallara abone oluyor, sevdikleri oyun videolarını seyrediyor. İnternet çocuklarının en çok konuştuğu konuların başında %38 ile bilgisayar veya

konsol oyunları geliyor. Bu oran, Z kuşağının oynadıkları oyunlardan ve oyun içerisinde yer alan karakterlerden ne kadar etkilendiğini de doğruluyor. Bu neslin takip ettiği diğer konu başlıkları ise %34 ile trendlere ve gündeme yer verilen Vlog'lar, %19 ile akranlarının gündelik yaşamları, %6 ile oyuncaklar, %3 ile de çocuk kanalları.

Z Kuşağının Artıları ve Eksileri

Dünyada yaşananları takip etmeleri, neler döndüğünün farkında olmaları, bilginin izinden gitmeleri, ne istediklerini çok iyi biliyorlar olmaları, özgüvenleri ve kendilerini iyi ifade edebilmeleri Z kuşağının artı hanesine yazılabilecek özellikler olarak sıralanıyor. Eğitim ve yaratıcılığa da oldukça önem verdiklerini ve saygı duyduklarını düşünürsek, iş hayatına ve topluma artı değer katabilirler. Artıları kadar eksileri de olan Z kuşağı, toplumsallaşmadan çok bireyci bir yaklaşıma sahip oldukları için ikili ilişkilerde pek de iyi sayılmazlar. Yüz yüze iletişim kurmaktansa sosyal platformlarda aktif olmaları, kimi zaman yalnız kalmalarına yol açabilir. Takım çalışmasına alışık olmamaları, kural tanımazlıkları, isteklerinden emin oldukları ve daima savundukları için gerek ailesi ve arkadaşları gerekse diğer insanlarla sık sık çatışmaya ve tartışmaya girebiliyorlar.

Z Kuşağı Geleceğe Ne Katar?

Hoşgörülü yaklaşıldığı takdirde iş hayatını ve toplumu olumlu anlamda etkileyebilecek olan Z kuşağının katma değere yol açması için eğitimcilerin ya da şirket yöneticilerinin bu yönde stratejiler geliştirmeleri son derece önemlidir. Özellikle iş dünyasında, Z kuşağının yenilikçi bakış açısı ve analitik düşünme yetileri şirket politikasıyla paralel şekilde geliştirilebilir. Bu da hem kişiyi hem de şirketi yükseltir.

Z Kuşağını Genellersek

Siyasetle pek ilgili gözükmezler. Fikirleri vardır, ancak politik bir platformda aktif olarak yer almayı düşünmezler. Yaşadıkları çağın sorunlarından çok teknoloji ve ünlülerle ilgilenirler. Gerçi bunun yaşları gereği olduğu düşünülebilir, ama araştırmalara göre şimdiden y kuşağı ergenlerinin çok gerisindeler. Zeki bir kuşaktır. Bilgi ellerinin altındadır, ancak her zaman ulaşma çabasında değiller. Sıkıntıdan ansiklopedi okuyan ebeveynleri için bu açıdan tembellerdir. Pek çoğu kendi işini kurmak istiyor. Çalışma hayatlarında ebeveynlerine göre para ikinci sırada olup ilk sırada anlamlı bir iş kurmaları geliyor.

Tüketmeye düşkün y kuşağı ergenlerinin aksine z kuşağının biriktirmeye meyilli olduğunu görüyoruz. Ebeveynleri gibi rockstar olma hayalleri yerine internette fenomen olma hayalleri var. Sürekli internet üzerinden iletişim kurmalarından dolayı yüz yüze iletişimleri pekiyi değil. Özür dilemek gibi bir alışkanlıkları yok. Bunun ailelerinin özgüvenli çocuk yetiştirme çabasının bir yan tesiri olabileceği düşünülebilir. Onlara göre özür dilemek “ezikçe" bir tutum. Özür dilemeleri gerektiğine inandıkları durumda kalırlarsa mümkün mertebe göz ardı etmeyi tercih ediyorlar. Tutarlı ve mantıklı olmaya çalışıyorlar. Her ergen gibi dış görünüşlerine önem veriyorlar ve akranlarını dış görünüşlerinden dolayı eleştiriyorlar. Hiç sokakta yaşamamış çocuklar olmanın da getirdiği dezavantajla oldukça hareketsizler ve obezite kuşakta hiçbir kuşakta olmadığı kadar yaygın. Her ergen için olduğu gibi onlar için de beğenilmek çok önemli, ancak beğenilmek, takdir edilmek onlar için followerlar, rt'ler, fav'lar, like'larla ölçülebilir. Z kuşağı genç yaşta ve kolayca pornografiye ulaşabiliyor. Bunların dışında z kuşağı eğitimin önemini biliyor. İleride neredeyse yarısının üniversite mezunu tahmin ediliyor. Bu da y kuşağının yaşadığından daha fazla rekabet ve işsizlik demek. Başarılı olmak, kendilerini göstermek için çok yönlü ve çok daha kültürlü olmak zorundalar. İşin özeti onları kolay zamanlar beklemiyor…

Liza Çanakçı

Z KUŞAĞI

Genç yazar arkadaşımız Liza Çanakçı'nın içinde bulunduğu "Z Kuşağı"na dair görüşleri...

Öncelikle sizlere Z kuşağını açıklamak isterim. Z kuşağı 2000 yılından günümüze kadar olan zamanda doğmuş kişileri kapsar. Aslında teknolojinin kucağında doğan bu nesil bir nevi "internet kuşağı" olarak da adlandırılabilir. Z kuşağıyla ortaya çıkan bilgisayarlar, akıllı telefonlar ve buna benzer birçok teknolojik cihazlar Z kuşağını sosyal, zihinsel ve bilimsel gibi birçok açıdan etkileyebilir. Bu yüzden de, bence Z kuşağı anlaşılması en güç ve en zahmetli kuşaktır. Çünkü bizim için her an her şey olabilir. Bu ifadeyi biraz daha açmak gerekirse; moralimiz, ruh halimiz ve psikolojimiz her an değişebilir. Yeni bir güne çok güzel ve neşeli bir başlangıç yaparken gün sonunda aniden moralimiz düşebilir ve kendimizi yıkılmış ve çökmüş bir halde bulabiliriz. Z kuşağının duygu değişimlerini anlamak bulmaca çözmeye benzer. Z kuşağını anlamak için sanki ders çalışırmış gibi kafa yormak gerekir. Çünkü Z kuşağı sizi her an şaşırtabilir. Z kuşağının duyguları, yaşama bakış açısı gerçekten de çok karmaşıktır. Mesela ciddi bir ortamda gülebilir; mutlu olmamız gereken, neşeli bir ortamda ise, moralimizi bozarak bir köşeye çekilip ağlayabiliriz. Z kuşağıyla ilgili başka bir konu ise, düşünce yapılarının diğer kuşaklara göre çok farklı olmasıdır. Eğitim, siyaset, ekonomi ve bunun gibi birçok konuda Z kuşağının fikirleri farklıdır. Bu yüzden de zaman zaman X ve Y kuşakları ile çatışmaya girebilirler. Ancak unutulmaması gerekir ki, Z kuşağı diğer kuşaklara göre sosyal medyanın daha çok ön planda olduğu bir dönemde yetiştirilmiştir. Bu nedenle düşünce yapılarının oluşmasında sosyal medyanın az da olsa etkisi vardır. X, Y ve Z kuşaklarının arasındaki çatışmaları daha iyi anlamak için birkaç örnek verebilirim. Z kuşağında

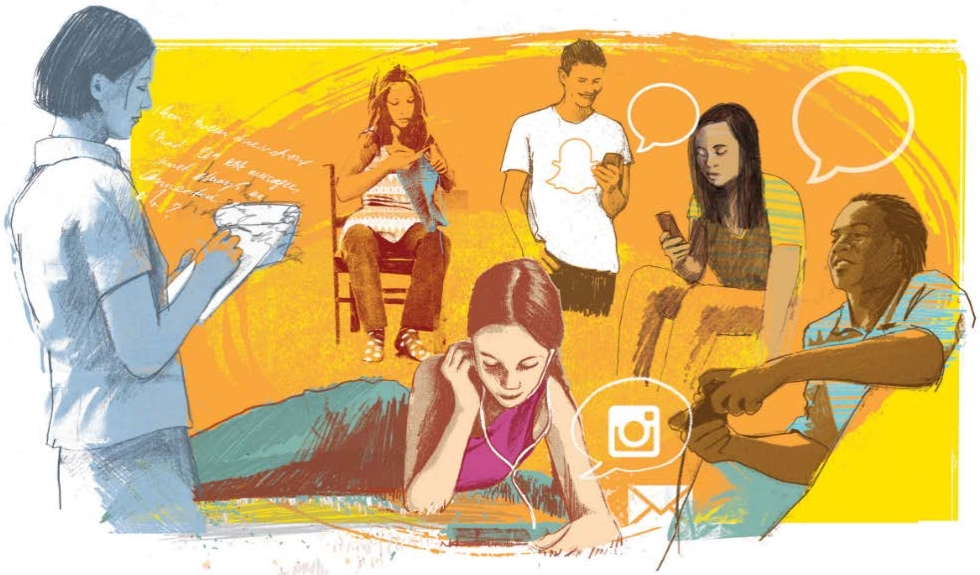

doğan çocukların aileleri ile yaşadığı tartışmalar veya aralarında çok fazla yaş farkı olan ve iki farklı kuşakta doğan, iki çocuğun yaşadığı anlaşmazlıklar; kuşaklar arasındaki çatışmalara örnek gösterilebilir. Neredeyse tüm Z kuşağı çocuklarında olan bazı özelliklerden bahsedebiliriz. Hızlı ve analitik düşünme yetisine sahiptirler, ancak bu yetiyi genel olarak bireysel olarak kullanırlar, çok fazla ekipçe çalışmak istemezler. Z kuşağında doğan her ayrı bireyin kendi içinde, insanlara yansıtamadığı ama göstermek istediği bir özgüven vardır. Z kuşağı gerçekten de özgürlüğüne ve sosyal yaşamına çok düşkün bir kuşaktır. Şu anda da en güncel konulardan biri olan Covid-19 virüsü nedeniyle evlerden çok fazla çıkmamamız gerekmektedir. Bu her kuşak için zor gözükse de, bu durumda en çok Z kuşağının zorlandığını açık ve net bir şekilde söyleyebilirim. Bunun sebebi ise dışarıdaki yaşamın Z kuşağını çok fazla cezbetmesidir. Birçok televizyon reklamında da çıkan "imkansızı severiz" veya "bizim için imkansız yoktur" gibi sloganlar tam olarak Z kuşağını anlatmaktadır. Z kuşağı gerçekten de kararlı bir topluluktur. Z kuşağı imkansızı sever. Ne kadar zor olsa da, bu onlar için asla imkansız demek değildir. Her ne olursa olsun, diğer kuşaklar tarafından zor ve imkansız gözüyle bakılan çoğu durum, Z kuşağı için bir eğlencedir. Z kuşağı, ailelerinin veya akrabalarının izinden gitmek yerine kendi yollarını çizmeyi tercih eder. Genelde toplumda şöyle bir kavram vardır: "Bizim soyumuz her zaman doktor olarak yetişti ve sen de bu soyu devam ettirmek için tıp alanına yöneleceksin." Bu ifadeler Z kuşağına oldukça terstir. Z kuşağı yönetilmeyi değil, yönetmeyi sever. Bu sebeple de Z kuşağı farklı yollardan giderek risk almayı çok sever. Z kuşağını, diğer kuşaklardan ayıran en önemli özellik olayları, yenilikçi bir bakış açısıyla farklı bir şekilde yönlendirmesidir. Z kuşağı her yönüyle farklıdır, benzersizdir. Herkesin yaşadığı bu dünyayı Z kuşağı, özümsediği doğrularıyla geliştirecek ve ayakta tutacaktır.

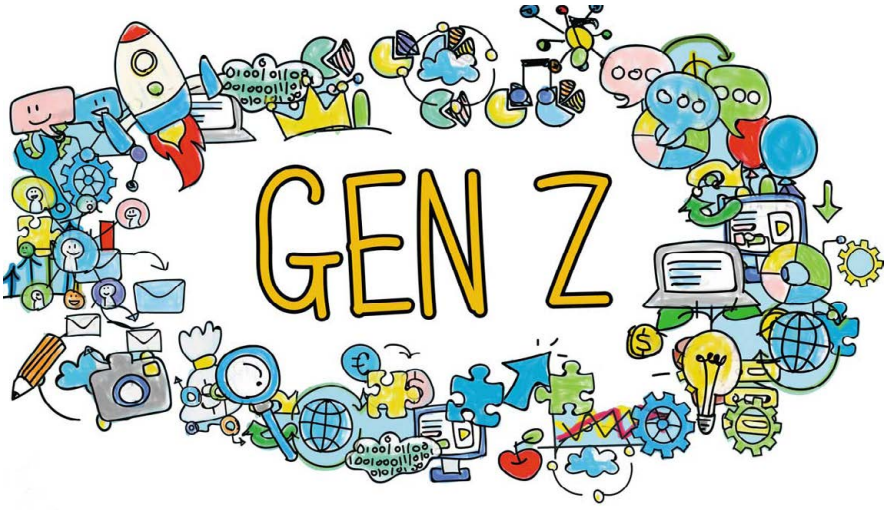

Bünyamin Tan

Çalışma masasının üzerindeki paketten bir sigara alıp yaktı. Gözlerini yeniden ekrana dikip zihnini toparlamaya çalıştı. Ekranda yanıp sönen imleç onu hipnotize etmiş ve sinir hücrelerine ket vurarak tüm yazma yeteneğini elinden almıştı sanki. Bir türlü doğru sözcüğü bulup hikâyesini yazmaya başlayamıyordu.

İLHAM

Çalışma masasının üzerindeki paketten bir sigara alıp yaktı. Gözlerini yeniden ekrana dikip zihnini toparlamaya çalıştı. Ekranda yanıp sönen imleç onu hipnotize etmiş ve sinir hücrelerine ket vurarak tüm yazma yeteneğini elinden almıştı sanki. Bir türlü doğru sözcüğü bulup hikâyesini yazmaya başlayamıyordu. Parmakları klavye tuşlarının üzerinde tıkırtılar yapıyor, sonra yazdıklarını okuyup burun kıvırarak siliyordu. Son birkaç saati, sigara içerek ve sinir burhanları yaşayarak geçmişti. Sonunda pes etti, dizüstü bilgisayarının ekranını kapatıp çalışma odasından çıktı.

Mutfağa geçip bir fincan kahve hazırladı. Balkona çıkıp sandalyeye

oturdu ve etrafı seyretmeye başladı. Sabah kalktığında hikâyesini kafasında çoktan kurgulamış, yazmış ve bitirmişti. Ama gel gör ki şimdi bir türlü yazamıyor ve zihnindekileri kelimelere dökemiyordu. Sanki yazma melekesi belirsiz bir güç tarafından felce uğratılmıştı. Sinirden başının ön kısmının zonkladığını duyumsuyordu. Biraz kafein iyi gelir diye düşünerek yapmıştı kahveyi. Fakat o da bir süre sonra etkisini kaybetmiş ve yeniden sinir harbi yaşamaya başlamıştı. Üstelik kafeinin uyarıcı etkisiyle kaçan uykusu da cabasıydı.

Balkon demirine çenesini yaslayıp dolunaya gözlerini dikmişken sokağın biraz ilerisinde hareket eden bir şeyin olduğunu fark etti. Başını çevirip baktığında siyah bir gölge gördü. Mesafe uzak olduğundan kim olduğunu kestiremedi. Bulunduğu yer oldukça karanlıktı. Mahalle sakinlerinden biri olabilirdi. Fakat gecenin bu saatinde sokağın ortasında dikilip neden balkonunu dikizlediğini anlayamıyordu. Başını balkon demirinden kaldırıp biraz ileri uzandı:

- Merhaba, bir şey mi oldu?

Fakat cevap alamadı.

- Kimsiniz? Ne istiyorsunuz? Bu mahalleden misiniz?

El kol hareketleri de yaparak karşıdakini tahrik etmeye ve konuşturmaya çalıştı. Ama ne hareket ediyor ne de cevap veriyordu.

- Gece gece çattık iyi mi? diye söylenirken sokağın diğer tarafından bir kedinin miyavlama sesini ve arından bir köpeğin havlamasını duydu. Dönüp baktığında köpeğin önüne kattığı kediyi son sürat kovaladığını gördü. Başını yeniden az evvel gördüğü kişinin olduğu tarafa çevirdiğinde kimse yoktu. Çekip gittiğini düşündü.

Yatmadan önce dişlerini fırçalamak için banyoya girdi. Ağzına sinen sigara kokusu ve kahve aroması birleşince damağına iğrenç bir tat vermişti. Diş fırçasını ağzının içinde bir o yana bir öbür yana sallarken aynadan da kendisini izliyordu. Banyo ışığı titremeye başladı. Bir anlığına fırçalamayı bırakıp lambaya baktı. Titreme birkaç saniye sonra durdu. Yeniden fırçalamaya başladı ve ağzında biriken köpüğü lavaboya boşalttı. O esnada lamba yanıp sönmeye başladı. Tekrar lambaya bakmak için başını kaldırırken aynada kıpkırmızı gözleri olan karanlık bir varlığın tam arkasında olduğunu gördü. Panikle arkasını döndü. Ama kimse yoktu. Tekrar dönüp aynaya baktığında görüntü kaybolmuştu. Lambanın yanıp sönmesi de durmuştu. Zihninin gerginlikten kendisine oyun oynadığını düşündü. Musluğu açıp ağzını yıkadıktan sonra yatak odasına geçti.

Yatağında bir sağa bir sola dönüp durdu. Bir türlü uykusu gelmiyordu. Yazamamanın verdiği gerginliğe bir de uyuyamamanın verdiği sıkıntı eklenince sinirleri iyice alt üst oldu. Komodinin üzerinden cep telefonunu alıp video paylaşım sitelerinde dolaşmaya başladı. Dikkatini dağıtıp zihnini saplantılı düşüncelerden kurtarabilirse gevşeyebileceğini ve uykuya dalabileceğini düşündü. Sevdiği komedi filmlerinden ve dizilerinden en sevdiği sahneleri izlemeye başladı. İşe yarıyordu. Gerginliğinin azaldığını hissetti. İyice kendini kaptırdığı bir sırada az evvel banyo aynasında gördüğü karanlık yüzün ayakucundan hızlıca üzerine geldiğini gördü. Panikten cep telefonunu yatağın yanına düşürdü ve vücudunu toparlayıp yatağında oturur vaziyete geldi. Korkudan hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştı. Zihni hâlâ ona oyun mu oynuyordu?

- Allah'ım ne lanet bir gün, diye homurdanarak düşen telefonunu yerden aldı. Komodinin üzerine koyup yeniden uzandı.

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

Bir türlü uykuya dalamıyordu. Sebebi bir türlü zihnini toplayıp hikâyesini yazamamasıydı. Onda stres yaratan bu durumu büyütmesinin de yersiz olduğu kanaatindeydi. Bu kadar takıntı haline getirmesine kızdı. Şimdi ceremesini uykusuzlukla çekiyordu. Cep telefonuna baktı. Saat gece iki civarıydı. Tekrar komodinin üzerine koyup yüzükoyun uzandı. Biraz sonra mutfaktan tabak tıkırtılarının geldiğini duydu. Bu tıkırtılara yemek kaşığının metalik sesi de eklendi. Başını yataktan iyice kaldırıp seslere odaklandı. Gürültü giderek artıyordu. Acaba mutfağa fare mi girmişti?

Hızlıca mutfağa gitti. Işığı yaktığı esnada bir tabakla ve kaşık tezgâhın üzerinden yere düştü. Tabak parçalanıp etrafa saçılmıştı. O kadar sinir bozucu şeyin içinde olacak şey miydi bu? Dolapların içini, kuytu köşeleri ve masa altını kontrol etti. Etrafta fareden bir iz yoktu. Aklı karıştı. Buna sebep olan şey neydi? Belki de tezgâhın kenarına çok yakın koyduğu için olmuştu. Döküntüleri sabah kalkınca toplardı, o sebeple ışığı kapatıp mutfaktan çıktı. Arkasından iki kırmızı göz onu iz liyordu.

***

Saat üç buçuktu. Uyuyamamanın verdiği gerginliğe bir de huzursuz bacak sendromu da eklenmişti. Bacaklarını sanki kendisi değil başka biri hareket ettiriyordu. Bir türlü onlara hâkim olamıyordu. İyice huzuru kaçmıştı. Sağ yanına döndü. Kollarını aşağıya sarkıtmış bir vaziyette bir şeyler düşünüyordu. Uyku ile uyanıklık arasında bir haldeydi. Birden siyah bir el onu sağ el bileğinden kavradı ve aşağı çekti. Yatağın üzerinden yere kapaklandı. Korkuyla geri çekilip yatağın yanına sindi. Odanın içine ve yatağın altına korkulu gözlerle bakmaya başladı. Fakat hiçbir şey göremedi. Acaba uykuya dalmış, rüya mı görmüştü? Başına gelen şeyin gerçek mi yoksa rüyada mı olduğunu bir türlü kestiremiyordu. Bir süre sonra cesaretini toplayıp olduğu yerden kalktı ve tekrar yatağına uzandı.

Gardırobun aynasından kendini izliyordu. Dolunay olduğundan oda bir hayli aydınlıktı. Yüz hatlarını kolayca seçebiliyordu. Aynadaki görüntüsüne dalıp gitmişti. Zihnini odaklamaya ve böylelikle uyumaya çalışıyordu. Biraz da olsa göz kapaklarının ağırlaştığını hissetmeye başladı. Gevşemenin verdiği huzurla uyumaya hazırlanırken pencerenin önünden bir karaltı geçti. Aldırmadı, birkaç kez daha karaltı geçtiğini görünce meraklandı. Ne olduğunu anlamak için kalkıp pencereye yöneldi. Açıp başını dışarı uzattı ve sağa sola bakındı. Ama hiçbir şey göremeyince kapatıp tülü çekti.

Susamıştı, elini komodinin üzerinde duran sürahiye attı. Geceleyin su içmek için uyandığında mutfağa kadar gitmemek için başucunda dolu bir sürahi bulundurmayı âdet edinmişti. Ama o gün yaşadığı gerginlikle doldurmayı unutmuştu. Sürahi boştu, hem doldurmak hem de su içmek için mutfağın yolunu tuttu. Az evvel kırılan tabak parçalarına basmamaya gayret ederek damacananın yanına gitti. Pompasıyla sürahiyi doldurup bir bardak suyunu içtikten sonra ikisini de eline alıp mutfak kapısına yöneldi. Bir anda duvara çarpmış gibi geriye doğru sıçradı ve elindeki sürahi ile bardağı da düşürdü. Bu defa da bardak ve sürahinin kırıkları etrafa saçılmış ve zeminde küçük bir su birikintisi oluşmuştu.

Okkalı bir küfür savurdu. Sinirden eli ayağı titremeye başladı. Neden her şey ters gidiyordu? Üstelik gecenin ilk saatlerinden beri yaşadığı tuhaf olaylar da cabasıydı. Az evvel neye çarpmıştı da öyle geriye sıçramıştı? Yazdığı korku hikâyelerindeki şeyler başına

mı geliyordu? Sonra asabi asabi güldü bu düşündüklerine. Olacak iş miydi? Uykusuzluk ve sinir harbi belli ki algılarının onu aldatmasına sebep oluyordu. Asabı artık yaşadıklarını kaldırmıyordu. Dikkatli ve hızlı adımlarla mutfaktan çıkıp salona yöneldi. Televizyonun karşısındaki kanepeye kuruldu. Bir süre öylece oturdu. Sonra film izlemeye karar verip sehpanın üzerindeki kumandayı eline aldı. Sinema kanallarını tek tek gezinmeye başladı.

Aradan yarım saat geçmişti ki yatak odasından tıkırtılar gelmeye başladı. Komodinin çekilip itilen çekmecelerini, gardırobun açılıp kapanan kapaklarının gürültüsünü duydu. Ne olduğunu anlamak için ayağa kalktığında zeminden çıkan siyah bir el onu ayak bileğinden kavradı. Sendeleyerek öne birkaç dengesiz adım attı. Bir şeye takıldığını düşünüp yere baktığında zemininin her yerinden simsiyah eller çıktığını gördü.

Gördüğü manzaraya inanamıyordu. Bir süre korkudan ne yapacağını bilemedi. Yatak odasından gelen gürültüler de son raddeye varmıştı. Sonra bir el yine bileğinden kavrayıp onu çekmeye başladı. Ondan kurtulduğundaysa başka bir el ayak parmaklarından tutup tırnaklarını etine geçirdi. Canının acısıyla ayağını öyle güçlü çekti ki yere düştü. Sonra hızla kalkıp salon kapısına yöneldi.

Yatak odasının kapısına geldiğinde komodinin içindeki çorapları ve iç çamaşırları yere atılmış buldu. Çekmeceler kendi kendine açılıp kapanıyordu. Gardırobun kapakları da hızla çarpıp duruyordu. Odanın lambası yanıp sönüyor ve yatak olduğu yerde zıplıyordu. Geri geri gidip daire kapısına yöneldi. Gözü bir anlığına mutfağa yöneldiğinde tezgâh çekmecelerinin ve dolap kapaklarının çarpmaya başladığını ve içlerindeki eşyaların yere saçıldığını gördü. Arkasını dönüp kapıyı açmaya kalkıştığı anda iki kırmızı göze sahip karanlık bir siluetle burun buruna geldi.

Karşılaştığı varlık onu havaya kaldırdı. Kurtulmak için debelenip durdu. Ama tüm çabaları boşunaydı. Büyük bir güçle holün diğer tarafına fırlatıldı ve yere düştü. Başından darbe almıştı ve yarı ayık yarı baygın yatarken az evvel kapının önünde karşılaştığı varlığın üzerine doğru yürüdüğünü gördü. Gücü tükendiğinden artık etrafını kesik kesik görüntülerle görebiliyordu. Varlık tam tepesinden ona bakıyordu. Yerden onu kaldırdığında artık gücü tükenmişti. Daha fazla dayanamayıp bayıldı.

***

Sabah uyandığında yatağında buldu kendini. Doğrulup gözlerini ovuşturdu. Geceleyin yaşadıkları geldi aklına. Acaba olanlar gerçek miydi yoksa kâbus muydu? Başının arkasında kocaman bir şişlik vardı ve zonkluyordu. Kontrol etmek için elini uzattığında canı yanınca hızla çekti. Hemen yatağın yanına baktı, komodinin çekmecelerindeki tüm çamaşırları yere saçılmıştı. Gardırobun kapakları da aralık haldeydi. Salondan açık kalan televizyonun sesi geliyordu. Yataktan çıkıp mutfağa koştu. Ortalık savaş alanı gibiydi. Tabaklar, bardaklar tuzla buz olmuştu. Çatallar, bıçaklar ve daha bir sürü mutfak eşyası sağa sola fırlatılmıştı. Kötü bir gece geçirmesi yetmiyormuş gibi bir de ortalığı temizlemek ve toplamak zorunda kalmıştı.

Hayatta bazen iyi şeyler olması için bazı talihsizlikler yaşamak gerektiğini düşünmeye başladı. Aklında birden bir fikir uyanmıştı. Neden gece yaşadıklarını yazacağı yeni hikâyesinde konu edinmesindi? İçinde güçlü bir motivasyon hissetti. Hemen çalışma odasına gitti. Bilgisayarını açtı, derin bir soluk alıp verdi ve yazmaya başladı. Kelimeler cümlelere, cümleler paragraflara dönüşmeye başladı. Artık yazabileceği iyi bir hikâyesi vardı

Son

Resimli TÜRK MİTOLOJİ SÖZLÜĞÜ
ABAKAN:Ayı Kral
Hakasların atasıdır. Abakan ırmağında boğulmuştur.
Deniz Karakurt'un Türk Söylence Sözlüğü adlı eserinden uyarlanmıştır
MKAANS

Ümit Kireççi

TOM & JERRY'YLE KAFAYI BULMAYA HAZIR MIYIZ?

Çocukluk anılarımız arasında eminim ki alkol hiç yoktur. Hele hele çizgi film deyince alkolle yan yana gelen anımız hiç olmamıştır.

Çocukluk anılarımız arasında eminim ki alkol hiç yoktur. Hele hele çizgi film deyince alkolle yan yana gelen anımız hiç olmamıştır. Evet, belki bizi kendimizden geçirip sarsan, keyif veren yüksek aksiyonlu işler izlemişizdir. Ama Tom & ve Jerry deyince aklımıza bu isimlerin 1821yılında kaleme alınan bir hikaye, tiyatro oyunu ve çok daha eskilerden romlu bir kokteyl olduğu hiç gelmez.

Bildiğimiz Tom ve Jerry

Bildiğimiz Tom ve Jerry ikilisi bir kediyle farenin eğlenceli mücadelesidir. Muhtemelen bunun dışında bir şey söyleyecek kimse çıkmaz. İşte bir kedi var evini korumaya çalışıyor. Bir de fare var hayatta kalmak için evde kendini zorla misafir ediyor. Kapıda iri bir bekçi köpeği, evin sahibi / sahipleri, sokak kedileri, küçük fare, dişi kedi ve fareler, bazen ördek, bazen balık bu süreçte konuk olurlar bölümlere.

Muhteşem bir müzik, müzikle uyumlu hareketler, konuşmayan iki figürün olağanüstü inandırıcılıktaki eylemleri ve müthiş bir mizahla donanmış gerçekliğin karikatürleştirilmesi.

Kısacası Tom ve Jerry çocukluğumuzun şiddet dolu olup şiddete yönlendirmeyen eğlenceli itiş kakışıydı.

Figaro'nun düğünü, Macar Rapsodisi gibi konserlerdeki zarafet. Üç mouseketeer'in ikili versiyonları. Evladına düşkün Spike'ın *(bekçi köpeği)* endişeleri. Tom'a rakip gelen kedi ve kedi tipli robotlar… Güzeldi o bölümler. Aksini iddia eden var mı?

Tarihler 1940'ı gösterdiğinde efsanevi Hanna-Barbera yaratısı olarak ortaya çıkmış Tom ve Jerry. İkilinin ortak çalışması 1958 yılına kadar sürmüş. Daha sonra günümüzde halen devam eden diziye birçok yetenekli yazar ve çizer katılmış her biri kendi dönemi içinde bu çizgi filme yorumlarını katmışlar. Ancak hiç konuşmayan karakterlerin

konuşması yakın zamanda gerçekleşmiş. Bununla birlikte ara ara denk gelince göz atıyorum, ev içinde geçen ve gerçekçi bir tarzın komedisi olarak sunulan mücadele uzaya kadar ulaşmış durumda.

Çağın gerekleri veya malzemenin tükenişi Tom ve Jerry'nin naif ve zarif yapısını bozmuş gibidir. Ama tabi bu bir zamanlar çocuk olan benim bakış açıma göre öyle. Oğlum yeni yapımları izlerken gevrek gevrek gülüyor görüyorum. Hani bu noktada çok da şey yapmasam iyi olur… Bir bakıma şöyle özetleyebiliriz durumu: (yeni bölümleri hiç sevmiyorum ama) Efsane devam ediyor.

Sene 1821 ve Tom & Jerry İkilisi Londra'dan El Sallıyor

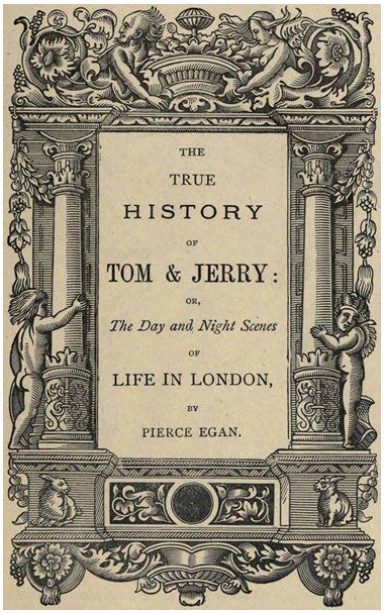

Tam adı The True History of Tom & Jerry: or, Life in London olan roman İngiliz gazeteci, spor ve popüler kültür yazarı Pierce Egan tarafından kaleme alınmıştır. Yazar, 1811-1820 yılları arasında

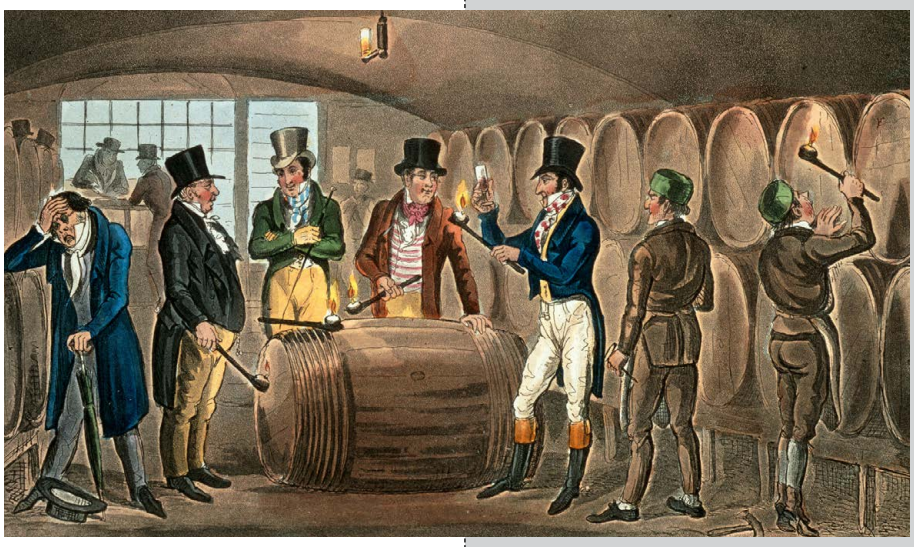

babası yerine naiplik yaparak krallığı yöneten kral IV. George'un Regency *(Naiplik)* adı verilen dönemini yansıtmaktadır.

1820 Londrasının sosyetik gece ve gündüz yaşantısını derlemiştir. Bunu da Jerry Hawthorne ile zarif ve sosyetik arkadaşı Corinthian Tom'un ağzından yapmıştır. Bu ikili Londra sosyal yaşantısını, mekanlarını sokak sokak

dolaşarak, kıyafet modasını, kanlı horoz dövüşlerini, boks maçlarını, sergileri deneyimlemişlerdir. Bu yolculuk esnasında ikili Londra'nın sosyetik kesimlerinin yanı sıra en yoksul kesiminin de eğlence hayatını yakından gözlemlemişlerdir. Eser son derece eğlenceli bulunmuştur. Özellikle Isaac Richard'la George Cruickshank illüstrasyonları da eseri ilgi çekici hale getirmiştir. Böylece eserde Londra'nın toplumsal panoraması görselleştirilerek okura sunulmuş, bir tür tarihi belge hüviyetine dönüştürülmüştür.

Tom & Jerry, or Life

in London'un çok popüler olmasının ardından tiyatrocu William Moncrieff eseri sahneye uyarlamıştır. Bu uyarlama 1821-1823 yılları arasında 3 perdeyle 21 sahneden oluşan bir oyun olarak izleyiciyle buluşmuştur. 1823 yılı itibariyle de New York sahnelerine atlamıştır. Böylece ABD Tom and Jerry'yle tanışmış olur.

Pierce Egan 1828 yılında bu hikayeyi tamamlamış başka eserleri yazmaya yönelmiştir.

Ama bu arada popüler kültüre *"sorumsuzca gezen gençler"* anlamına gelecek olan Tom and Jerry kavramını hediye etmiştir *(kaynak – miki-wihai)*.

Tom And Jerry Kokteyli

Peki Pierce Egan sadece Tom and Jerry kavramını mı hediye etmiş popüler kültüre?

Hayır!

Yazar aynı zamanda eserinde geleneksel bir Noel içeceği olan eggnog'a rom ve brendi eklemiş, büyükçe bir kupada sıcak servis edilen içeceği yaratmış ve ABD'nin geleneksel eggnog'una alışkanlık yaratacak bir dost yaratmıştır.

Böylece Tom and Jerry ABD toplumunun yakından bildiği ve sosyal yaşantısında yer verdiği bir olguya dönüşmüştür.

Hatta bu olgu öyle bir hale gelmiş ki ortaya bu ismi taşıyan ve bizde hiç tanınmayan ilginç bir çizgi film çıkmış.

Bir Garip Tom And Jerry

1931-1933 yılları arasında yayınlanan kısa ömürlü çizgi

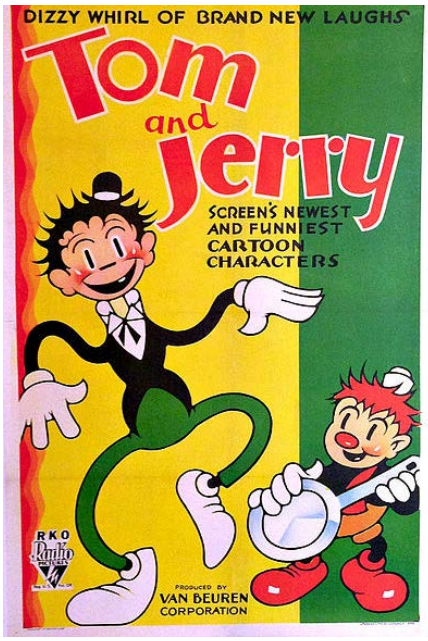

film dizisinde tiyatro eserinden veya kokteylden geldiğine inanılan biri uzun (Tom) diğeri kısa (Jerry) iki komik tipleme yer alıyordu. İki stüdyonun ortaklığıyla yaratıldığına inanılan çizgi filmin konusu her bölümde değişmekteydi. Tiplemeler birbirleriyle bağlantısı olmayan işlerde çalışıyor duruma göre absürd mizah türü olaylar yaşıyordu.

Birçok çizgi filmle benzerlik gösteren çizgi film arzu edilen popülerliğe ulaşamadığından 1933 yılında sonlandırıldı.

Ve Tekrar bizim Tom Ve Jerry

Birçok çizgi işinde yer alan Barbera günü gelmiş Hanna'yla tanışarak ekip kurmuştu. Akıllarında "birbirlerine denk akılda iki tiplemenin" eğlenceli mücadelesini anlatan bir animasyon fikri oluşmuştu. Ancak bunu yapımcıya Fred Quinby'ye kabul ettirmekte zorlanmaktaydılar. En nihayet izin çıktığında da akıllarındaki rakip ikiliyi bir tilkiyle bir köpek olarak tasarladılar.

Ancak daha sonra çekilen bir animasyonda ilk kez kediyle

fare ikilisi ortaya çıkmıştır: Puss Gets The Boots. Ezop'un ünlü *"Kediyle Fare"* fablından ilham alan animasyonda kedinin adı Jasper, farenin adı filmde geçmese de kağıt üzerinde Jinx'tir. Ayrıca daha sonra aşina olduğumuz bir başka karakter daha vardır: Siyahi hizmetçi. Hanna, Barbera ve yapımcı Rudolf Ising imzasını taşıyan iş tüm düştü kalktılı komikliklere rağmen tutmayınca rafa kaldırılmış.

Derken beklenmedik bir şey olmuş, Teksaslı iş kadını Bessa Short stüdyoya başvurarak kedi ve fare desenli kısa animasyonlar talep etmiştir. Üstelik de stüdyoyu ikna ederek rafa kalkan projenin canlandırılmasını sağlamıştır. Bunun üzerine kedi-fare ikilisinin yeniden adlandırılması için yarışma düzenlenmiştir. Animatör John Carr hem erkek kedilere Tom Cat adının verilmesinden dolayı hem de noel kokteylinden ilhamla bu ikiliye Tom ve Jerry adını vermeyi teklif etmiş 50 dolarlık birincilik ödülünü kazanmıştır. Böylece de bizim bildiğimiz Tom ve Jerry start almıştır.

Ancak bir başka ilginç gelişme de 1941 yılında Puss Gets The Boots animasyonunun En İyi Kısa Konulu Çizgi Film dalında Akademi Ödülü adayı gösterilmesidir. Ancak talihsizlik bu ya adaylık sürecinde jenerikte Ising'in adı geçse de Hanna'yla Barbera'nın adları atlanmıştır.

Sonuç

Bu işte…

Zıpır bir yazarın yarattığı komik bir roman tiyatroya uyarlanmış. Romandaki karakterlerin isimleri dillere dolanarak adeta deyime dönüşmüş. Üstelik aynı eserde uydurulan bir içecek deyimleşen isimlerle anılan geleneksel bir alışkanlığa dönüşmüş. Sonra da toplumun aşina olduğu isimler ilgi çekeceği düşüncesiyle çizgi filme uyarlanmış. Ve o kadar şanslıyız ki tarih içinde yitip gidebilecek bu olay iki yetenekli sanatçı sayesinde bir anlamda torunlara kadar ulaşmış.

Ama sonuç olarak artık bu yazıyı okuduysanız yazının başına atıfta bulunarak yazıyorum: Artık Tom and Jerry sözcüğünü her duyduğunuzda aklınıza alkollü kokteyl de gelecek.

Atilla Bilgen

KARIMA KÜBA'DA OLDUĞUMU SÖYLEMEYİN

O BENİ AYVALIK'TA SANIYOR!

Sıradan bir akşamdı. Günün yorgunluğunu atmak için televizyon karşısına geçmiş, elimdeki kumandayla kanallar arası geziyor, eşim ise göz ucuyla ekrana bakarken bir yandan da meyve soyuyordu. O an mı aklına geldi, yoksa daha önce planlamış mıydı, bilmiyorum, birdenbire "Sömestr tatili yaklaşıyor, bir yerlere gidelim mi?" diye sordu.

Sıradan bir akşamdı. Günün yorgunluğunu atmak için televizyon karşısına geçmiş, elimdeki kumandayla kanallar arası geziyor, eşim ise göz ucuyla ekrana bakarken bir yandan da meyve soyuyordu. O an mı aklına geldi, yoksa daha önce planlamış mıydı, bilmiyorum, birdenbire "Sömestr tatili yaklaşıyor, bir yerlere gidelim mi?" diye sordu. Aslında bir sorudan çok emir kipiydi! Bunu anlamama rağmen duymazlıktan geldim. Soyduğu portakaldan bir dilim uzatırken aynı cümleyi bir kez daha yineledi ve "Bu sefer kaytarmana müsaade etmeyeceğim, yanıtını ivedilikle bekliyorum!" dercesine gözlerini gözlerimin içine dikti. Olumsuz bir yanıt verip akşam akşam huzurumun bozulmasını istemediğimden, deneyimli her koca gibi yuvarlak bir kelime kullanarak durumu idare ettim: "Bakarız!" Eşim bunun anlamını düşünürken, nasıl olsa başka bir konu açar ve geceyi kurtarırdım! İleriki günlerde aynı istekle yanıma yine geleceti, ama her seferinde "Araştırıyorum hayatım... Yalnız birkaç gün müsaade et şu işleri bir düzene sokayım..." diye yanıt vererek oyalayacak, sonunda da ya pes edecek, ya da sıkılıp zihnindeki bu zehirli düşünceden kurtulacaktı! Hesaplayamadığım tek nokta, onun da evlilikte artık tecrübe sahibi olduğuydu1 Hamlesini başarıyla savdığımı düşünürken ikinci dilim portakalla birlikte ikinci sorusu geldi: "Ne zaman?" Gözümü ekrandan ayırmadan saf ayaklarına yattım ve "Ne, ne zaman?" diye sordum.

"Ne zaman bakacaksın?"

Kadınların biz erkeklere benzemediğini, geçmişi kolay kolay

unutmadıklarını, hafızalarının çok keskin olduklarını önemsemeyip "Hayatım yedi aylık mısın? Hele bir sabah olsun. İşe gideyim. Durumlara bir bakayım. Sonrasını o zaman düşünürüz." dedim ve konunun kapandığını anlatırcasına dikkatimi televizyona verdim. Delici bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. Umursamadım, ancak dakikalar geçip hareketinde bir değişiklik olmayınca dayanamayıp "Ne? "diye sordum. Sakin bir şekilde elindeki tabağı sehpaya bıraktı ve "Tıpkı geçen sene, ondan önceki sene, ondan ondan önceki senelerde olduğu gibi bakacaksın değil mi?" diye sordu. Elimdeki tek koz işimdi, dolayısıyla kıvırmak için her seferinde bunu kullanıyordum, kendimce de haklıydım, zira çıkmak istediği her tatile ayrı bir mazeret uyduracak bir hayal gücüne sahip değildim! Bu pişkinlikle sustum. Suskunluğumu fırsat bilip "Gitmek istemiyorsan açıkça söyle." dedi. En güzel savunma saldırı olduğundan sinirlenmişçesine kaşlarımı çattım ve "Bunu da nereden çıkartıyorsun? Ağzımdan öyle bir laf mı çıktı? "diye sordum.

"O zaman ne zaman gidiyoruz? Kırmızı kar yağdığında mı?"

Kadınlar bir konuyu akıllarına koyduklarında, değil bizim inatçı yapımız, dünyanın tüm savunma güçleri onların karşısında etkisiz kalırdı! Bunu bilmeme karşın şansımı yine de zorladım: "Hayatım konuyu daha iki dakika önce açtın. İşlerimi ayarlayıp ayarlamayacağımı bilmeden sana nasıl olumlu yanıt verebilirim." dedim.

"Senin niyetin belli! Biz hep böyle evde oturalım!"

Bu arada ses tonu sanki biraz yükseltmişti, gerçi televizyonun sesi fazla açıktı, bundan dolayı da böyle konuşmuş olabilirdi! Korkumdan ikinci olasılığı kabullendim ve yanıt vermedim, ne var ki içim içimi yiyordu. Kendi açımdan haklıydım, zira tatil olayını kafasında günlerce kurmuş, planlamış, karar vermiş ve bunu bana birkaç dakika önce tebliğ etmişti. Sözlerini anında onaylamadığımdan için de bozulmuştu. Önümde üç seçenek vardı; kaderime razı olup tatil kararı almak, tartışmak ya da salonu acilen terk etmek! O an hemen kararımı verdim, kumandayı koltuğa bıraktım ve ayağa kalktım. Hareketlenmemi olumlu yönde yorumlamış olacak ki yüzü güldü ve "Bilgisayarda tatil yerlerine mi bakacaksın? Bekle geliyorum. Beraber inceleyelim."dedi. Başımı olumsuz anlamda sallayarak "Hayır. Tuvalete gidiyorum!" dedim, konuşmasına fırsat vermeden ishal olmuş bir adamın aceleciğiyle salondan çıkıp tuvalete gittim ve kabız olmuşçasına uzun bir süre dışarı çıkmadım. Bu arada oyalanmak için cep telefonumdan sosyal medyayı takip ettim, birkaç video izledim, fırtınanın artık dindiğine kanaat getirince lavaboyu terk ettim. Salonda yoktu. Bir insanın başına ne gelirse meraktan gelir! Koltuğa gömülüp televizyon izleyeceğime nerede olduğuna baktım, oturma odasında oğlumla birlikte bilgisayar başındaydılar. Geri döneceğime ikinci büyük hatamı yaptım ve işlerine burnumu soktum: "Ne yapıyorsunuz?" Eşimin yerine oğlum yanıt verdi: "Sömestrde gidilecek yerlere bakıyoruz baba"

Tuvaletteyken anlaşılan evde darbe olmuş, karar verme yetkim elimden alınmıştı! İktidarı ele geçiren eşim ve oğlum şimdi ilk icraatlarını gerçekleştiriyorlardı. Acınası bir yüz ifadesiyle "Anladım." diyerek odadan çıktım. Yarım saat sonra salona geri döndüklerinde suratlarından düşen bin parçaydı. Yer bulamadıklarından dolayı olmalıydı, bu da gayet normaldi. Tatile gidilecekse buna son dakikada değil aylar öncesinden karar verilir, piyasa araştırılması yapılır, en uygun fiyata en uygun yer bulunurdu. İçimden attığım kahkahaları belli etmemeye çalışarak "Siz içerdeyken bende boş durmayıp programıma baktım, bir haftalığına kaçabiliriz! Nereye gidiyoruz bakalım?"diye sordum.

"Oğluna sor." dedi eşim sinirli bir şekilde.

"Olur sorarım. Ne oldu oğlum? Halinize bakılırsa uygun bir yer bulamadınız. Norma! Bu işler asla son dakikaya bırakılmaz. Olan oldu, artık önümüzdeki maçlara bakacağız."

"Yanılıyorsun baba yer konusunda sorun yok, fikrimi söylemek sorun!"

"Bunu daha yeni mi öğrendin? Bak oğlum bu evde geçerli tek kural var; annen ne derse o olur! Bu ne değiştirilir, ne de değiştirilmesi tekli edilebilir!"

"Aman ne komik! Duyan da gerçek sanacak." dedi eşim aynı asabi tonla.

"Anlaşamadığınız konu ne oğlum?"

"Bu evde benim söz hakkım yok mu baba?"

"Benim kadar var. Yani hiç yok!"

"O zaman nereye isterseniz gidin. Ben gelmiyorum." dedi ve salondan çıkıp odasına gitti. Arkasından bir süre baktım, ardından küskün bir şekilde koltukta oturan eşime "Yine ne oldu?" diye sordum.

"Tutturmuş İzlanda'ya gidelim diye. Bu soğukta oraya mı gidilir? "Başka yere bakalım." diyorum,

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

laftan anlamıyor. Ama hep senin kabahatin! Çok şımarttın bu çocuğu! Oğlunla nereye isterseniz oraya gidin. Ben gelmiyorum!"

Eşim gitmek istemediğinde "Gitmiyorum!" diyerek işin içinden kolayca sıyrılıyor, ancak aynı sözü ben kullandığımda anlayışsız oluyordum! Üstelik tatil sözünü eden onlardı, şimdi durup dururken ihale niye bana kalmıştı? Aklımdan geçen bu düşünceleri söylersem bir kez daha sinirlenecek ve tüm hırsını benden çıkaracaktı. Bu yüzden sadece "Olayı bu kadar büyütmenin bir anlamı yok." dedim. Kaşları çatıldı, göz bebekleri büyüdü, alt dudağı düştü, kafasını kaldırıp bana baktı ve "Demek her şeyi ben büyütüyorum? Bu da iyiymiş doğrusu!" dedi ve hırsla ayaklandı.

"Ben şimdi ne dedim ki?"

"Karşında çocuk yok! Hangi anlamda söylediğini çok iyi biliyorum. Ben yatıyorum. İyi geceler."

Arkasından şaşkın bir şekilde bakarken, kapana sıkıştığımı ve kurtulmak için tatile çıkmaktan başka çarem kalmadığını anlamıştım. Tek sorun ikisini de memnun edecek bir yer bulmaktı. Nereye gidebiliriz diye düşünürken gözün televizyona kaydı, ekranda bir gezi programı vardı ve seyyahlar Küba'yı geziyorlardı. Birden kafamda ışık yandı. Küba'ya gidebilirdik. Sıcak olduğundan eşim buna itiraz etmezdi, oğlumun da hoşuna gideceğinden emindim, bende yıllardır orayı görmek istiyordum. Bir taşla üç kuş vurmanın heyecanıyla soluğu oğlumun odasında aldım. Yatağına uzanmış cep telefonuna bakıyordu. Yanına gidip yatağın kenarına oturdum ve "Annen çok üzüldü oğlum." dedim.

"Biliyorum, ama düşüncelerime hiç saygı göstermiyor baba." dedi.

"Sen gösteriyor musun?"

"Aslında dediğin doğru, ancak kuzey ışıklarını görmeyi, Blue Lagoon'da termal havuza girmeyi, balina gezisine katılmayı ne çok istediğimi kaç defa söyledim. Bir kere de benim istediğim yere gitsek ne olur?"

"Haklısın, ne var ki Nasrettin Hoca misali bu konuda annen de haklı. Soğuktan nefret ettiğini, hiç sevmediğini biliyorsun. Şimdi kalkıp oralara gitsek her üşüdüğünde sürekli söylenecek, gezi burnumuzdan gelecek. İzlanda'ya başka zaman ikimiz gideriz. Gel sömestrde Küba'ya gidelim. Ne dersin?"

"Hayırdır baba? Tatile gitme gibi bir niyetin zaten yoktu. Şimdi bu heves nereden çıktı?"

Kollarımı iki yana açtım ve dramatik bir ses tonuyla "İnsan bazen ailesinin huzur ve mutluluğu için kendini feda eder oğlum!" dedim. İnanmamışçasına güldü ve "Bence bu iş pek fedaya benzemiyor! Küba'ya gitmeyi içten içe istiyorsun." dedi.

"Haklıydı, Küba'yı seviyordum. Çocukluğum, gençliğim Küba devriminin efsane isimleri Fidel Castro, Che Guavera ve arkadaşlarının gerçekleştirdiği devrim hikâyelerini dinleyerek geçmişti. Onlar bin dokuz yüz elli dokuz yılında diktatör Batista'yı devirmiş ve imkânsızı başararak komünist bir devlet kurmuşlardı. Ama asıl zaferleri ambargolardan, yokluklardan yılmayıp başta eğitim, sağlık ve altyapı alanlarında olmak üzere birçok reform yapmalarıydı. Halk ekonomik açıdan mutsuz olsa da, Castro'nun hizmetlerinden memnunlardı, zira sağlık, eğitim bedavaydı, oturdukları evlere ise kira ödemiyorlardı. İki bin sekizde rahatsızlanınca başkanlığı kardeşi Raul Castro'ya devretmiş ve sekiz yıl sonra da ölmüştü. Bugünlerde Raul Castro'nun kimi uygulamaları kapitalizme göz kırpma olarak değerlendirilse de devrime asla ihanet etmedi. Gelecek sene başkanlığı bırakacaktı, belki da o zaman sosyalizmin son kalesi kapitalizme yenik düşecekti. O dönem gelmeden Küba'yı görmek keyifli olacaktı. Bunları anlatınca oğlum cep telefonunu elinden bırakıp yattığı yerden doğruldu ve "Gidelim o zaman baba." dedi.

"Bence de gidelim oğlum."

Odadan çıkacağım sırada Barack Obama'nın Küba'ya ziyaretini anımsadım. Oğluma dönüp " Biliyor musun devrimden beri ilk defa bir Amerika başkanı geçen sene Küba'ya gitti. Tabi bu kapitalizmin ayak sesleri diye yorumlandı."

"O zaman haklısın baba, yakında bir dönem sona erecek."

"Bitmeyebilirde. Zira Raul Castro, Barack Obama karşısında inanılmaz dik durdu ve yeri gelince ağzının payını verdi."

"Ne dedi ki?"

"Yurttaşlarına ücretsiz eğitim ve sağlık hizmeti sunmayan bir ülkenin Küba'ya insan hakları konusunda ders vermeye çalışması anlaşılamaz"

"Vay! Esaslı adammış. Başkanlığı bırakmadan kesin gitmeliyiz baba."

Tatile gitmeye niyeti olmayan ben, şimdi arabulucu rolüne üstlenmiş ve ilk oluru almıştım. Sıra eşime gelmişti. Yatak odasına girdiğimde uzanmış kitap okuyordu. Göz ucuyla bana baksa da tek laf etmedi. Yanına oturdum ve "NeriMAN'ın süpermanım bırak şimdi alınganlığı. Madem niyetlendik vazgeçmeyelim." dedim.

"İçim istemiyor. Çok istiyorsan oğlunla git."

"Ama daha nereye gideceğimizi söylemedim ki. Hele bir dinle, bak bakalım ne diyeceğim? Sonra istersen gelme."

"Nereye?"

"Yatağa sıkı tutun, zira duyunca heyecandan düşeceğine eminim. Hazır mıyız; Küba'ya gidiyoruz."

Sarılıp boynuma sarılmasını beklerken dudak büktü. Bu kadar tepkisiz olması garipti, muhtemelen şok geçiriyordu!

"Orada hep birlikte Fidel'e, Che Guevara'ya selam çakar, Ernest Hemingway'ın romanlarından ilham aldığı yerleri gezeriz."

"..."

"Hem İzlanda'nın aksine orası sıcak! Az önce baktım otuz derece yazıyordu. Düşünsene İstanbul'da kar yağarken biz denize gireceğiz."

Boş gözlerle bana bakmaya devam ediyor, sevincini belli edecek en ufak bir hareketten ısrarla kaçınıyordu. Gecenin başından beri istediği şeyi yapmaya razı olmuştum, ama bu sefer "Gidelim" diye yalvaran bendim! "Kadınları hiç anlayamayacağım galiba!" diye düşünürken final sorusuna geçtim: "Eeee ne diyorsun?"

"Kaç saat sürüyor?"

"Sana ne? Uçağı sen mi kullanacaksın?" diye söylenecek cesaretim olmadığından "Bilmiyorum hayatım, hemen bakıyorum." dedim ve Gogol Amca'ya sordum! Telefonumu yatağın üzerine bırakırken "Hayatım sana harika bir haberim var. Bu sene Türk Hava Yolları Havana'ya direkt uçuşa başlamış. Bu demektir ki aktarma yapmadan rahat rahat uçacağız." dedim.

"Kaç saat sürüyor?"

"İstanbul Havana arası on dört saat sürüyormuş, yedi saatlik de bir saat farkı varmış." Bunu duyar duymaz "Ben gelmiyorum. Siz birlikte gidin." dedi.

"Neden?

"O kadar uzun süre uçakta kalamam, kalacaksam da gittiğime değer bir yer olmasını tercih ederim."

O an beynime hemen acil koduyla bir not yolladım: Tatil rotası ayarlarken, yalnız takılmak istediğimde uzun uçuşların olduğu yöreler tercih edilecekti. Ancak öncelikle eşimin ağzı aranacak ve uzun uçuş derken neyi kastettiği öğrenilecekti! Örneğin dört saatlik bir uçuş uzun mu kısa mı?

Bu notu zihnime kazıdıktan sonra konuya geri döndüm ve eşime "İyi ya başka yere değil, Küba'ya gidiyoruz."dedim.

"Yıkık dökük evlerle dolu sokaklardan başka ne var orada? Çok sevsem Ayvalık'a giderim. Rumlardan kalma bir sürü eski ev var! Üstelik orası daha yakın!"

Farklı bir akıl yürütmeydi! Buna rağmen itiraz etmedim ve konuya başka yönden giriş yaptım: "Ya arabalara ne dersin? Bizim koleksiyon yapıp, garajdan çıkarmaya kıyamadığımız araçlarla Kübalı işe gidip geliyor. Düşünsene altında elli altı model Chevrolet, arkanda Ford Fairlene, sağında Ford Falcon, solunda Chevy Impala trafikte yol alıyorsun. Sırf bu zevk için bile gidilir.

"İlgilenmiyorum."

"Bacaklarında puro satan çekici Kübalı kadınlara ne dersin?"

"Onlara git sen bak!"

"NeriMAN'ım süpermanım inat etme de gel. Güzel bir nostaljik gezi olacak.

"Geçmişe özlem duysam senin şimdiki halini beğenmezdim!"

Sonradan pişman olup başımın etini yememesi için cep telefonumu gerisin geriye elime aldım ve Küba videolarını izlettim. Göz ucuyla söyle bir baktı ve "Dediğim gibi. Ayvalık'ın aynısı!" dedi. Eşimi ısrarla ikna etmeye çalışırken oğlum yanımıza geldi ve "Ne oldu gidiyor muyuz Küba'ya" diye sordu. Benim konuşmama izin vermeden bir çırpıda yanıt verdi; "Ben gelmiyorum Siz birlikte gidin."

"Emin misin?"diye sordum.

"Kesinlikle.

"Sonradan vay ben o an sinirliydim, vay ben yanılmışım, vay bende geleceğim diye tutturmak yok."

"Daha kaç defa söylemem gerek. Gelmiyorum!"

"Tamam, o zaman."

İşlerimi ayarlayınca bir tur şirketine gidip ücreti yatırıp kaydımızı yaptırdım. O akşam eve geldiğimde "Sömestr tatilinde Ayvalık'a gidiyoruz!" dedim.

"O zaman bende gelirim. Bu sayede biraz stres atmış olurum." dedi

"İmkânsız."

"Neden?"

"Çünkü Ege'denizindeki Ayvalık'a değil Atlantik okyanusundaki Ayvalık'a gidiyoruz!"

İlerleyen günlerde gerek arkadaşlarının "Deli misin? İnsan Küba'ya gitmez mi?" şeklindeki uyarıları, gerekse evde tek başına sıkılacağını düşünmesiyle inadından vazgeçti, ancak yine de bizimle Küba'ya gelemedi, zira turda tüm biletler satılmıştı.

Gerçi dönüş daha uzun Venezeallanın. Caracas'a uğruyor iki saat. On birde Havana Caracasa varış. 14 Caracastan 15:30 kalkış 10:15 İstanbul 02:10 İstanbul kalkış Havanaya varış 08.

I LOVE YOU
Our lovely friend loves you
I love you
I'm always with you
https://teespring.com/stores/mrl-star
https://www.redbubble.com/people/MRLstar/shop?asc=

Efe Sarıtunalı

Haziran sonu… "Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi genç kız. "Adın Tuğrul, bitişiğimizdeki büyük bahçeli eski evde yaşıyorsun yani biz bu yazlığı aldığımızdan beri, birkaç senedir komşumuzsun."

HAYALET HİKAYESİ

Haziran sonu…

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi genç kız. "Adın Tuğrul, bitişiğimizdeki büyük bahçeli eski evde yaşıyorsun yani biz bu yazlığı aldığımızdan beri, birkaç senedir komşumuzsun."

"Aynen öyle." diye yanıtladı uzun boylu, zayıf, centilmen duruşlu delikanlı.

Sude devam etti. "Bir süredir benden hoşlanıyorsun ama konuşmaya utanıyordun." Kıvırcık saçlarıyla sevimli bir görünüşü vardı.

"Doğru…"

"Ama şimdi söyledin çünkü bir buçuk ay sonra öleceksin."

"Evet."

"Hastalığının ne olduğunu anlamadım."

"Dediğim gibi, aile laneti. Her nesilde en büyük oğul on yedinci doğum gününün gecesinde ölüyor. Amcam, büyük amcam, büyük büyük amcam böyle ölmüş."

"Bak Tuğrul, hikayen çok güzel ama kızlarla konuşmaya çalıştığında daha olağan şeylerden bahsetmelisin."

"Ama ben doğruyu söylüyorum."

"Pekala, tanıştığıma memnun oldum. Annem bekliyor, gitmem gerek."

***

Temmuz sonu…

"Seni seviyorum.", dedi Sude.

"Ben de seni seviyorum. Son günlerimi yanında geçirdiğim için mutlu öleceğim." diye karşılık verdi Tuğrul.

"Ölmeyeceksin. Lanet diye bir şey yok. Şunu bana tam olarak anlatır mısın?"

"Elbette. Dedemin dedesinin altı kardeşi varmış ve hepsi Kurtuluş Savaşı sırasında ölmüş ama savaş devam ediyormuş. Bu sırada Tevfik Paşazade Şehmus isminde biriyle tanışmış. Adam savaşı kazanmalarını sağlayabileceğini ama karşılığında ailesindeki her en büyük erkek çocuğun on yedinci doğum gününün gecesinde öleceğini söylemiş. Dedemin dedesi de vatan sağ olsun diyerek kabul etmiş."

***

Eylül başı…

Sude yatağında dönüyor, uyumaya çalışıyordu. Tuğrul'un ölümünden beri geceler can sıkıcı birer kabus haline gelmişti. Işığını yaktı, içmek için bir bardak su doldurdu. Geri yatmak üzereyken odada kendisinden başka birinin olduğu hissine kapıldı.

"Beni özledin mi?", diye sordu Tuğrul.

Kız çığlık attı, neyse ki ailesinden kimseyi uyandırmadı. "Ölümünü gözlerimle gördüm." dedi kekeleyerek. "Doğum gününde…"

"O kadar da kötü bir şey değilmiş. Kimse benim için gazeteye ilan verdi mi?" Sude cevap olarak kafasını iki yana salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." dedi oğlan. "Peki sen iyi misin?"

"Tabii ki değilim. Öldüğünü gördüm."

"Detaylarda boğulmayalım. Gel benimle, sana göstermek istediğim bir şey var."

Sude hızlıca üzerine bir ceket geçirdi, terliklerini giyip kimseyi uyandırmadan dışarı çıktı. Havada süzülen Tuğrul'un peşinden deniz kenarına gitti. Saat üç buçuk olmasına rağmen sahilde iğne atılsa yere düşmezdi. "Neden bu kadar kalabalık?" diye sordu.

"Onlar da benim gibi…"

"Yani ölü mü? Peki kim bu insanlar, burada ne yapıyorlar?"

"Paşazade'nin diğer kurbanları. Biliyorsun her kültürde, din ve mitolojide insanları yanlış yola saptıran doğaüstü bir düzenbaz figürü vardır. Ona kurban edilmiş bu ruhlar dünyanın en güzel ve büyülü denizi olan Ege'yi görmek için buradalar." Sude'nin elini tuttu, kız onun sıcaklığını avcunda hissetti. "Gel benimle…" Onu denize kadar çekti ve suyun üzerinde bir adım attı. "Güven bana."

Sude de deniz yüzeyine bastı, elini bırakmadan Tuğrul'u takip etti. Suyun üzerinde koşuyorlardı. Hayaletlerin çaldığı müzik duyuldu. "Benimle dans eder misin?" diye sordu oğlan.

Gün doğana kadar dans ettiler. "Beni bırakma.", dedi Sude.

"Bunun için buradayım. Dediğim gibi Ege büyülüdür. Küçük prens gibi vücudunu geride bırakmanı sağlayabilir. Benimle gelebilirsin, sonsuza kadar uzayda süzülürüz. Evren hayal bile edemeyeceğin güzelliklerle dolu."

Sude dakikalarca düşündü. "Gelemem.", dedi. "Burada bir hayatım var. Büyümek, yaşlanmak istiyorum." Tuğrul'un saydamlaştığını fark etti.

"Ben de öyle düşünmüştüm.", dedi oğlan gülümseyerek. "Bu dünyayla tek bağım sendin." Bunu söyledikten sonra ortadan kayboldu .

Sude kendini soğuk suyun içinde buldu. İyi yüzebilmesine rağmen şokun etkisiyle çırpınmaya başladı, bolca su yutmuş halde karaya vurdu. Burada ne işi olduğunu bilmiyor, yaşadıklarının gerçekliğinden emin olamıyordu. Sahilde kendisini arayanlar vardı. Sağlam bir azar yiyeceğini düşündü ama herkes gereğinden fazla anlayışlıydı, Tuğrul öldüğünden beri öylelerdi.

***

Daha sonra…

Ailesi yazlığı sattı ve bir daha dönmediler. Sude arkasına bakmamayı öğrenmişti.

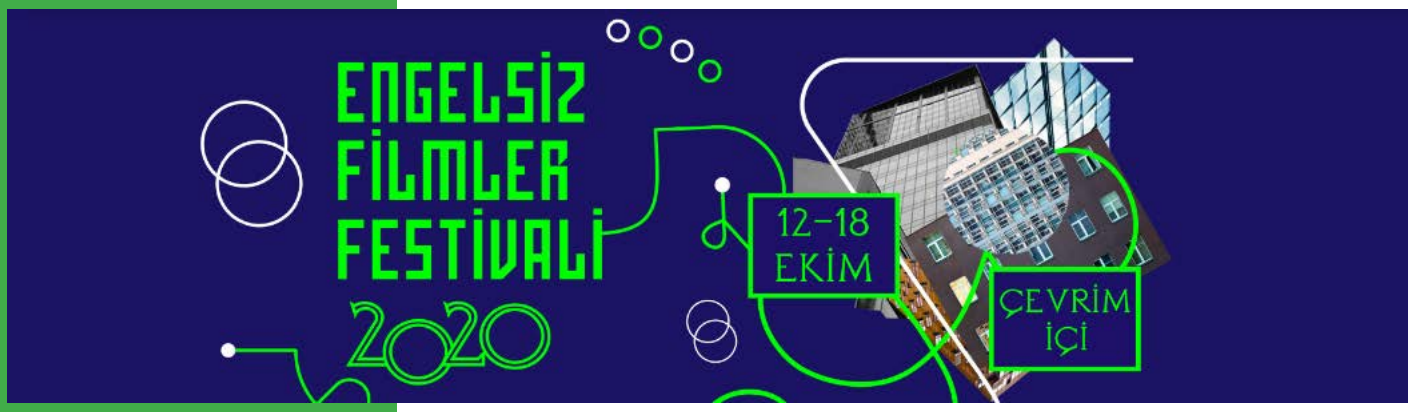

ENGELSİZ FİLMLER FESTİVALİ ONLINE GERÇEKLEŞECEK

Festival kapsamında Türkiye ve dünya sinemasından öne çıkan 50'ye yakın film gösterilecek. Gösterimler, her yıl olduğu gibi bu yılda görme ve işitme engellilerin erişimine uygun olacak şekilde yapılacak.

Engelsiz Filmler Festivali online gerçekleşecek

Bu yıl **8**'incisi düzenlenecek olan **Engelsiz Filmler Festivali**, salgından dolayı alınan tedbirler kapsamında **12-18 Ekim** tarihleri arasında çevrimiçi ortamda gerçekleşecek. Katılımın ücretsiz olduğu festivalin bu yılki teması **'Normali Ararken'** olacak.

"Normali Ararken" temasıyla düzenlenecek festivalde salgın sürecinin hayatımız üzerindeki etkilerine odaklanılacak.

'Normal' kabul ettiğimiz *'eski'*nin gün yüzüne vuran sorunlarının ele alınacağı festivalde insan ilişkilerinde, canlılarla olan ilişkilerde, bedenle ve içinde bulunulan mekânlarla olan ilişkilerde eskiden kabul edilen normaller tartışılacak.

50'YE YAKIN FİL M GÖSTERİLECEK

Festival kapsamında Türkiye ve dünya sinemasından öne çıkan 50'ye yakın film gösterilecek. Gösterimler, her yıl olduğu gibi bu yılda görme ve işitme engellilerin erişimine uygun olacak şekilde yapılacak.

Filmler, festival kapsamında normalin arandığı *"Eski Normal"* seçkisinin yanı sıra Türkiye sinemasının son dönemde öne çıkan en nitelikli örneklerinin yer aldığı *"Engelsiz Yarışma"*, dünya sinemasının ödüllü filmlerine yer verilen *"Dünyadan"*, animasyon filmlerden oluşan ve yeni dönem sinemacılarına ilham vermek ve düş dünyasını genişletmek için oluşturulan *"Çocuklar İçin"* ve Türkiye sinemasının nitelikli kısa filmlerinden seçilen filmlerin gösterildiği "Uzun Lafın Kısası" bölümlerinde izleyiciyle buluşacak.

Çevrimiçi bir platformda gerçekleşecek ve tüm Türkiye'den takip edilebilecek festivalde, film gösterimlerinin yanı sıra, film ekipleri ve aktivistlerle söyleşiler de yer alacak.

Bu etkinlikler, göremeyenler için sesli betimleme, duyamayanlar için ayrıntılı altyazı seçenekleri ile erişilebilir olarak takip edilebilecek.

Katılımın ücretsiz olduğu festival hakkında daha detaylı bilgi edinmek için

http://www.engelsizfestival.com

ZALİM ZÜHTÜ

Mesut Ekener